

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

8

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΡΟΜΑΝΤΣΟ

Ἀπόδοσις:

ΜΙΛΤΙΑΔΗ ΧΛΩΜΟΥ

Επιφωνήματα θαυμασμού ἀκούστηκαν ἀπ' ὅλα τὰ στόματα καὶ λάμψεις ἀπληστίαις πέρασαν ἀπ' ὅλα τὰ μάτια, μόλις ὁ Μόνκου ἀνοίγοντας τὸ χέρι του ἀφίξε τὸ διαμάντι πάνω σὸ τραπέζι.

Παρ' ὅλο πὺν βρίσκονταν στὴν Πραιτωρία, τὴν μεθικὴ πόλιν τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν διαμμαντιῶν τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, κοινὲς δὲν εἶχε δὴ τέτοιο διαμάντι ποτὲ του. Ὁ Μόνκου πρόπει, στ' ἀλήθεια, νὰ μὴν ἦτοιν στὰ κοιλὰ του γιὰ νὰ δείχνῃ τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο πετράδι μὲ τόσην ἀπερισκεψίαν, στοὺς ἀνθρωπυητικούς τύπους πὺν τὸν περιστοίχιζαν. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὰ ὅμως, αὐτὸς ἦτοιν ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἔρθῃ σὲ ἐποφὴ μ' ἐκεῖνον πὺν ἤλπιζε πὺς θ' ἀγόραζε τὸ διαμάντι του σὲ μιὰ καλὴ τιμὴ. Στὸ κοιτογώγιο ἐκεῖνο τῆς πὺς κακάφημης συνοικίας τῆς πόλεως, τριγύριζοιν ἕνα σωρὸ πράκτορες διαφόρων κλαπτοποδόχων καί, μόλις θὰ μαθαινόνταν τὸ νέο γιὰ τὸ διαμάντι του, θὰ ἔπαιρνε σίγουρα κομμιὰ πρόσκλησι.

Ὁ γερο - Χουλὸ, πὺν μόλις εἶχε βγῇ ἀπ' τὴ φυλακὴ ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια «ἐξάπλωμα», ἐπειδὴ εἶχε θελήσει νὰ βγάλῃ κρυφὰ ἀπ' τὸ ἀδαιμαντωρυχεῖο ὅπου δούλευε ἕνα εἰσημαντο διαμμαντάκι, συνώψισε τίς γνώμες ὅλων μὲ μιὰ φράσι:

—Αὐτὸ τὸ διαμάντι, εἶπε, ἢ πολλὰ λεφτὰ θὰ σοῦ φέρῃ ἢ πολλὰ χρόνια στὴ φυλακὴ!

—“Εννοια σου, γέρο - πίθηκε, και δεν πρόκειται να πάθω ό,τι έπαθες εσύ. αποκρίθηκε μέ...ευγένεια ο Μόνκυ. Έξ άλλου, το δισιμάντι δεν προέρχεται από την άπηγορευμένη περιοχή.

Χοντρά γέλια σκέπασαν τα λόγια του.

—Τίνος τα πουλάς αυτά; φώναξε ένας από τους άκροατές του σκύβοντας πάνω απ' το τραπέζι. Η πέτρα αυτή, δεν έχει βγή από όρυχείο. Είναι σίγουρα από την έρημο Κολοχάρι, δηλαδή από την άπηγορευμένη περιοχή. Δύσκολα θα την κάνης πασαδάκι, φίλε!

—Σίγουρα θα έχης σκοπό να την πάρης για ένα κομμάτι ψωμί, κάγχασε ο Μόνκυ. Άλλοιώς δεν θα έκανες τόσο κόπο να με τρουάξεις!

—Κολοκύθια! Και να ήθελα, δεν έχω δεκάρα τσακιστή. Στα λέω μονάχα για να καταλόγης πώς καλά θα κάνης να την πάς το γρηγορώτερο στο γέρο - Χάδεργκολντ.

—Για να μου πείρη τσάμπα; “Ας λείπη! Θα βρώ κανένα καλύτερο απ' αυτή τη γροιά αρπάχτρα άλεπού! “Αδικα κουράζεσαι, λοιπόν. Αυτή τη φορά, θα χάσης την προμήθεια που σου δίνει για κάθε κορόιδο που του ρίχνεις στα δίχτυα του.

Ο άλλος αναστήκωσε τους ώμους του χωρίς ν' απαντήσει και άποτραδήχτηκε. Στη θέση του, γύρω στο τραπέζι τρύπωσε ένας νεαρός με άθλητική εμφάνιση, δέρμα ήλιοκαμένο, ρούνα κυνηγού και πρόσωπο συμπαθητικό και ένεργητικό. Μ' ένα τσιμπίδι που έβγαλε απ' την τσέπη του, έπιωσε το τερόστιο δισιμάντι και βάλθηκε να το εξετάζη απ' όλες τις μεριές.

Ο Μόνκυ κύτταζε με περιφρόνησι τον νεαρό με την ξεχωρισμένη ζακέτα και τις κουρασμένες μπότες, που έφταναν ως τα γόνατα του τριμμένου ποιντελονιού του.

—Δεν μου φαίνεται να είναι για τα δόντια σου το δισιμάντι, έκανε. Πάψε λοιπόν να το χαζεύς!

Ο νεαρός ύπάκουσε και άφησε το δισιμάντι. Πήρε όμως στα χέρια του το δερμάτινο σακκουλάκι, απ' όπου το είχε βγάλει ο Μόνκυ, και το περιεργάστηκε για αρκετήν ώρα. Σε μια στιγμή μόλιστα έβαλε μέσα και τα δάχτυλά του.

—“Αδικα ψάχνεις. Δεν έχει τίποτα να βουτήξης, κάγχασε ο Μόνκυ.

Ο άλλος τον κάρφωσε τότε με τα μάτια του, που είχαν με μιας χάσει όλη τη γλύκα τους, παίρνοντας την σκληράδα του άτσολιού. Η φωνή του ακούστηκε παγωμένη:

—Πού το βρήκες αυτό το δισιμάντι;

—“Αν και αυτό δεν είναι μυστικό, δεν έχω σκοπό να ικανοποιήσω την περιέργειά σου, γιατί δεν μ' άρέσει το

ύφος σου, απάντησε ο Μόνκυ ψυχρά.

—Δεν άποιντάς, έπειδή φαίνεται πώς δεν ξέρεις τί νά πής. Θά σέ βοηθήσω λοιπόν, είπε ο νεαρός καί στον πόγο τής φωνής του γλύστρησε μιá σκιá άπειλής.

—Δεν έχω πάρει ποτέ μαθήματα από θυζανιάρικα σάν καί σένα καί δεν πρόκειται νά κάνω έξαίρεσι: άπόψε.

Με γρήγορες κινήσεις, ο Μόνκυ σηκώθηκε, άρπαιξε τó διαμάντι καί τó έχωσε στην τσέπη του. Καί, σάν σέ συνέχεια τής ίδιαις κινήσεως, ή δεξιά του γροθιά έξακοντίσθηκε με κατεύθυνσι τó πρόσωπο τού νεαρού. Δεν έφτασε όμως ποτέ στον προσορισμό της. Γιατί εκείνος έγειρε έλαφρά άποφυγοντάς την, ενώ συγχρόνως τó ένα του χέρι άρπαξε τόν καρπό τού Μόνκυ καί τó άλλο άπλώθηκε καί τυλίχθηκε άστροπιαία στο μπράτσο του άκριβώς στο ύψος του άγκώνα.

Χωρίς νά φανή ότι κατέβριλλε κοιμιιά σοβαρή προσπάθεια, ο νεαρός συνέχισε την κίνησή του, κλείδωσε τó μπράτσο τού Μόνκυ σέ μιá έξαθρωτική λαϊθή καί την επόμενη στιγμή ένα «κράκ» καί μιá φωνή αγωνίας άκούστηκαν. Τó χέρι κρεμάστηκε έξαθρωμένο κι' άχρηστο.

Σταγόνες κρύου ιδρώτα φάνηκαν στο μέτωπο τού Μόνκυ. 'Αλλά τó μάτι του έβγαζαν μαύρες άστροσπές μίσους. Κάπως άδέξια, τó άριστερό του χέρι κινήθηκε προς την θήκη τού πιστολιού του. 'Αλλά κι' αύτή την φορά άποδείχθηκε πιό άργος άπό τόν αντίπολό του, που με άκροβατικήν αληθινά εύλυγισία έστειλε την μπόττα του νά σκάση στο σάγονι τού Μόνκυ, κάνοντάς τον νά σωριασθή χάμω σάν άδειο τσουβάλι.

Ήσυχα, ο νεαρός κυνηγός τής έρήμου πλησίασε τόν σωριασμένο γίγοντα καί τού πήρε τó πιστόλι. Κατόπιν, χωρίς κοιμιάν ιδιαίτερη προσπάθεια, τόν σήκωσε έπó χάμω καί τόν έδωσε νά καθήση σέ μιá κορέκλα.

—Φέρε του ένα διπλό ούίσκυ, φώναξε στον μπάρμπα. Πρέπει νά τόν τονώσουμε, γιατί θέλω νά κουβεντιάσουμε.

Έντελώς άσυγκίνητοι, οί θεαταί τής σύντομης μονομαχίας, ξανογύρισαν στα τροπέζια τους. 'Η ύπόθεσις δεν τούς ενδιέφερε καί ένας καυχάς μέσα σ' εκείνο τó ύποπτο κέντρο ήταν κάτι τó έντελώς συνηθισμένο. Τώρα όμως, οί κουβέντες όλων είχαν γιά μοναδικό θέμα τó πελώριο διαμάντι.

Μόνο ο γέρο - Χουλό έμεινε γιά λίγο όρθιος.

—Καλό μάθημα τού έδωσες, είπε στον νεαρό. Τού άξιζε τού Μόνκυ. Μην ξεχνάς όμως, πώς τó διαμάντι τού άνήκει, άδιάφορο με ποιόν τρόπο τó πήρε στα χέρια του. Νά θυμάσαι λοιπόν τόν νόμο μας: 'Αν θελήσης νά τού τó πάρης, θά ξεσηκωθούμε όλοι έναντίον σου!

—Είπα, άποκρίθηκε ο νεαρός, πώς θέλω άπλώς νά κου-

δεντιάσω μ' αυτό το παλιόμouτρο. Στρίβε, γέρο!

Με τη βοήθεια του δυνατού αινουεύνuματος, ο Μόνκυ εξαγαύριζε γοργά στις αίσθήσεις του. Και, ανοίγοντας τα μάτια του, είδε απέναντί του, κοιβαίλικαμένο στην καρέκλα, εκείνον που του είχε δώσει το μάθημα.

— Έλπίζω πώς δεν θα χρειαστή να ξαναρχίσω, άποψε τουλάχιστον, του είπε ο νεαρός. Με λένε Ράντου. Τζόννυ Ράντου! Πριν από έξη μήνες, ξεκινήσαμε για τα δυτικά, μαζί μ' ένα φίλο μου, ένα σπουδαίο παιδί: Τον Σάμ Σλήφορντ. Όπως όλοι, πηγαίναμε να ψάξουμε για διαιμάντια γύρω από την άπληροειμένη ζώνη της Κολοκέρυ. Ο Σλήφορντ, ώστόσο, έλεγε πως ξέρει ένα μυστικό και μιλούσε συχνά για την μυστηριώδη φυλή των Κάφρων, τους Νομάδες. Ψάχνουμε ολόκληρους μήνες για να βρούμε το χωριό τους, τις νύχτες φυσικά, γιατί τις ημέρες χαλώνuσαστε μέσα σε τούπες που ανοίγουμε στο χώμα για να μη μας δει κανείς παράπολος του Συνδικάτου ή κανένα άεροπλάνο. Φυσικά, υποφέραμε πολύ από την πείνα και την δίψα. Και μία μέρα εγώ, άπογοιτευμένος, τα πορότησα κι έφυγα. Ο Σλήφορντ έμεινε για να συνεχίση τις έρευνες μόνος του. Χωριστήκαμε κοντά στα βουνά Νυκάμο και γύρισα εδώ πιο φτωχός απ' όσο είχα ξεκινήσει.

— Η Ιστορία σου είναι πολύ άνησρή!

— Κάνε υπομονή. Οά φτάσουμε και στο σημείο που σε ενδιαφέρει!

Ο Ράντου κατέδωσε μονοβρούφι ένα ποτηράκι ουίσκυ, μή ξεκολλώντας τα μάτια του απ' τον Μόνκυ. Παρατήρησε πως μία έκφροισις άνησυχίας είχε άπλωθι στο πρόσωπό του, μιάς άνησυχίας που ο δοκιμένος κολοσσός προσπαθούσε να κρύψη. Χωρίς έπιτυχία όμως.

— Ο Σλήφορντ, συνέχισε ο Ράντου, συνήθιζε να έχη κρημοισμένο από τον λαίμό του, ένα δερμάτινο σακκουλάκι όπου έδοξε όλα τα πράγματα του που είχαν κάποιοι άξία... Τό σακκουλάκι λοιπόν εκείνο είναι αυτό που έχεις στην τσέπη σου. Αυτό με το διαιμάντι. Θέλω γά σου πώ, επίσης, πως ο φίλος μου είχε και μιά, άλλα κρημώνu που περιείχε μερικά πολύ ενδιαφέροντα πράγματα, και που ήσουν πολύ ήλίθιος για να την άνσκαλύψης. Και το λαβούνης λοιπόν γιατί θέλω να μάθω πως βρέθηκε το σακκουλάκι αυτό στα χέρια σου. Μίλα λοιπόν! Πώς δολοφόνησες τον Σλήφορντ και τον λήστευες;

— Δέν δολοφόνησα κανένα, δέν ξέρω τον Σλήφορντ και δέν θα άπαντήσω σε τόσο ήλίθιες έρωτήσεις!

— Κρίμα!... Γιατί έχω ξέρεις τον σκοπό να σου σπάσω και το άλλο χέρι κι' ύστερα το κεφάλι, αν έξακολουθήσης

νά κάνει πείσματα!

Καί μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ράντου σηκώθηκε. Ὁ Μόνκυ φοβήθηκε:

—“Ε! σείς!, εὐχρίστε. Δίνω τὰ μισὰ τῆς ἀξίας τοῦ διαμαντιοῦ μου σ' ὅποιον μὲ γλυτώση!

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ταβέρνας, ἕνας ψηλὸς καὶ ὀγκώδης ἄνδρας, πλησίασε.

—Φτάνουν τ' ἀστεία, δῆλωσε. Τραβάτε ἄλλου νὰ ξεκοιλιωστῆτε.

Δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ μοῦ κουβαληθῇ ἐδῶ κοιμητιὰ περίπολος τῆς ἀστυνομίας!

—Νὰ μὴ καλὴ ιδέα!, ἐκόγχασε ὁ Ράντου.

Κοί, ἀρπάζοντας τὸν Μόνκυ ἀπ' τὸν γιοκά, τὸν ἔσυρε ἔξω.

Η νύχτα ἦταν ζεστὴ κι' ἡ ἀτμόσφαιρα βαρειά. Ὀχι μακριὰ ἀπ' τὴν ταβέρνα, θεσκότοιν μιὰ ὀνοιχτὴ ἑκτασίς γεμάτη θάμνους. Κι' ὁ Ράντου ἔσυρε τὸν Μόνκυ πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μπήκαν σ' ἕνα μονόπατι, ποῦ ἀνοιγόταν ἀνέμιστα στοὺς ψηλοὺς θάμνους, καὶ σταμάτησαν σ' ἕνα εἶδος ξέφωτου στὴν μέση, περὶπου, τῆς ἐκτάσεως.

—Λοιπόν, εἶσαι ἀποφασισμένος νὰ κρατήσης τὸ στόμα σου κλειστό;

Ὁ ἄλλος κοιτάλοζε πὺς ἦταν χαμένος ἂν δοκίμοιζε νὰ κρατήσῃ τὸ πείσμα του μπροστὰ σ' ἕναν ἀντίπαλο τόσο φοβερό.

—Θὰ μιλήσω, ἔκανε λαχανιαστὰ.

—Θυμιάσαι! Σὲ προειδοποιῶ φυσικά, πὺς καλὰ θὰ κόνης νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια. Γιατί, ἂν μὲ γεμίσης ψευτιές, θὰ σὲ ξανοιρῶ κι' αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ σὲ λυπηθῶ! Ποῦ συνάχτησες τὸν Σλήφορντ;

—Στὸ ὁρσπέδιο τῆς Μπερόδα, ἀνόμενα στὰ βουνὰ Νγκάμο καὶ στὴν ὁσσι Γκαμόση, κοιμητιὰ εἰκοσάρια μίλια ὀρεῖα ἀπ' τὴν ὁσσι!

—“Υστερα;

—Ήταν μισοπεθαμένος και είχε δυο τραύματα από λόγχη, ένα στο στήθος κι' ένα στον μηρό. Είχαν μολυνθῇ και τὰ δύο!

—Και τὸν ἔστειλες νὰ δοῇ τὴν αἰώνια ἀνάπαυσι με μιὰ σφαῖρα!

—Ὅχι! Τοῦ πρότεινα νὰ τοῦ δώσω τὰ κουτί μου με τοὺς ἐπιδέσμους, ἕνα παγούρι γερό καὶ καπνὸ, καὶ νὰ μοῦ δώσῃ τὸ διαμάντι ποὺ μοῦ ἔδειξε!

—Παλιογούρουνο!

Ὁ ἄλλος ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του.

—Συνέχισε, εἶπε ὁ Ράντσου.

—Δέχτηκε τὴν ἀνταλλαγὴ. Κι' ἔτσι βρέθηκε στὰ χέρια μου τὸ διαμάντι. Δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ κακὸ σ' αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶπα μοῦ φαίνεται!

—Κι' ἐσύ, κράτησες τὴν συμφωνία ποὺ κάνατε;

—Καὶ βέβαια! Τοῦ ἔδωσα μάλιστα καὶ τὸ ἀλογό μου καὶ τὸν δοῆθῃσα ν' ἀνέβῃ στὴν σέλα! Ἴσως νὰ μὴ με πιστεύῃς, ἀλλὰ δὲν εἶχα τίποτα νὰ χάσω! Ὁ Σλήφορντ τελείωνε. Ἡ γάγγραινα εἶχε προχωρήσει. Τὸ αἷμα του ἦταν ὅλο δηλητηριασμένο. Δὲν εἶχα παρὰ ν' ἀκολουθήσω τὰ ἴχνη τοῦ ἀλόγου: Τρεῖς ὥρες ἀργότερα, ὁ Σλήφορντ ἔπεσε ἀπ' τὸ ἄλογο κεραυνοβλημένος. Ξαναπῆρα τὸ ἀλογό μου, τὸ κουτί με τοὺς ἐπιδέσμους, τὸ παγούρι καὶ τὸν καπνὸ.

—Κι' ἐκεῖνος; Τὸν ἄφησες ἐκεῖ;

—Ναί. Ἐκεῖ θὰ βρίσκεται ἐκόμα. Γιατὶ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος οὔτε τὰ τσοκόλια δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν.

Ὁ Ράντσου ἔφερε στὰ μάτια του ἕναν σκελετὸ ξοισπρισμένο ἀπὸ τὸν κοφτερὸν ἥλιο καὶ μισοσκεπασμένο ἀπὸ τὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου.

—Τί σοῦ εἶπε ὁ Σλήφορντ ὅταν τὸν ρώτησες ποῦ βρῆκε τὸ διαμάντι; Γιατὶ εἶμαι βέβαιος πὼς τοῦ ἔκανες αὐτὴ τὴν ἐρώτησι.

—Δὲν τοῦ ἔκανα κοιμησιὰ ἐρώτησι. Μοῦ ἔδειξε μόνος του ἕνα ὕψωμα μοκρὸν πρὸς τὰ Δυτικά, ἀλλὰ δὲν εἶχα κοιμησιὰ ὁρεξί νὰ πάω ν' ἀφήσω τὰ κόκκορά μου ἐκεῖ. Ἀλλωστε τὸ διαμάντι εἶχε ἀρκετὰ μεγάλην ἀξία.

Ὁ Ράντσου σκέφτηκε πὼς ὁ ἄλλος τοῦ ἔλεγε ἴσως ἀλήθεια.

—Εἴσαι τὸ χειρότερο παλιόμωτρο ποὺ ἔχω συναντήσῃ στὴν ζωή μου, τοῦ εἶπε. Σοῦ χρειάζεται νὰ σὲ καθαρῶσιν καὶ νείς. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴν φροντίδα τὴν ἀφίνω στοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ μὴ λερώσω τὰ χέρια μου. Πῆγαίνε στὸ διάβολο κι' ἐσύ καὶ τὸ διαμάντι σου. Καὶ κύτταξε νὰ μὴ σὲ ξαναβρῶ στὸ δρόμο μου.

Κόντευε μεσάνυχτα.

Τὴν αὐγή, ὁ Τζόννου Ράντσου, καθάλλα στὸ ρωμαλέο του ἄλλογο, ποὺ εἶχε τὰ καπούλια φορτωμένα με διάφορα ἐφόδια, ἔπαιρνε τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἔρημο Καλαχάρι.

Ὁ Σαμουὴλ Χάβεργκόλντ, κουνιάσιμνος πίσω ἀπὸ ἕνα πελώριο γραφεῖο ἀρχαίου τύπου, στὸ δάθος τοῦ σκοτεινοῦ μαγοζιού του, ἦταν ἀπησχολημένος στὴν ἐξέταση μερικῶν διοικητικῶν κάρτῶ ἀπὸ τὸ φῶς μιᾶς δυνατῆς ηλεκτρικῆς λάμπας με πράσινο χαμηλὸ ἀμπαζούρ. Γύριζε καὶ ξαναγύριζε στὰ δάχτυλά του τὶς πολυτίμες πέτρες, ὅχι γιὰ νὰ τὶς ἐκτιμήσῃ, γιὰτὶ αὐτὸ εἶχε γίνει ἤδη, ἀλλὰ γιὰ νὰ νοιώσῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴν εὐχαρίστησι· νὰ τὶς ἔνῃ στὰ κοκκολιάρικα ἀρθρικά του χέρια. Ἔτσι, με μεγάλη δυσανεμία ἔβγαλε τὸν φρενὸ ἀπὸ τὸ μάτι του καὶ ἔσπρωξε τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου ποὺ κλειδώθηκε αὐτόματα, καθὼς ἄκουσε τὴν πόρτα τοῦ μαγοζιού ν' ἀνοίγῃ. Σήκωσε ὕστερα τὰ μάτια του καὶ εἶδε νὰ μπαίνει ἕνας κολοσσός. Τὸ ἕνα του χέρι ἦταν κρεμασμένο ἀπὸ ἕνα μεγάλο μαντήλι περασμένο στὸν λαιμό του. Καὶ τὸ μισό του πρόσωπο ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ ἕναν ἐπίδεσμο.

—Γειά σου, Μόνκυ!, φώναξε ὁ γέρος. Σὲ περίμενα ξέρεις. Ἔμειθα τὴ χθεσινὴ σου περιπέτεια στὸ μπᾶρ τοῦ Μπίγκ Τζῶν. Φοβερός ἀντίπαλος ἐκεῖνος ὁ νεορὸς Ράντσου. Γιὰ νὰ δρῶμε λοιπὸν τὸ δισμάντι σου.

Ὁ Μόνκυ ἔρριξε τὴν πολυτίμη πέτρα στὸ γραφεῖο. Ὁ γέρος - Σαμουὴλ τὴν ἄρπαξε κυριολεκτικὰ καὶ ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνα σφύριγμα.

—Ὑπέροχο πετράδι, μὰ τὴν ἀλήθεια! Κρίμα μονάχα ποὺ εἶναι τόσο δύσκολο νὰ πουληθῇ. Δὲν θὰ καταφέρω νὰ βρῶ ἀγοραστὴ ἐδῶ πέρα!

—Τὸ περίμενα πῶς θὰ μοῦ ἔλεγες κάτι τέτοιο, κάγχασε ὁ Μόνκυ. Θὰ ἔλεγες ὅτιδήποτε γιὰ νὰ ρίξῃς τὴν ἀξία του!

—Σοὺ εἶπα τὴν ἀλήθεια, Μόνκυ. Τόσα χρόνια ποὺ κάνω αὐτὴ τὴν δουλειά, δυὸ μονάχα δισμάντια ἔχω δῆ σὰν κι' αὐτό. Καὶ τὰ δύο, ἦταν ἀπὸ τὸν περίφημο θησαυρὸ τῆς βασιλίσσας Βαούρα. Κατὰ πάσαν πιθανότητα, μάλιστα, κι' αὐτὸ ἀπὸ ἐκεῖ προέρχεται. Πρέπει νὰ εἶναι κλημένο ἀπὸ τοὺς Νομάκας. Κι' ἂν συμβαίνει ἔτσι, δὲν θὰ ἔδωκα εὔτε δυὸ δεκάρες γιὰ τὸ τομῶρι σου ἢ γιὰ τὸ τομῶσι ἐκείνου ποὺ θὰ τὸ ἀγοράσῃ. Ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ βροῦνε τὰ πτώματά σας με μιὰ λόγχη στὸ πλευρὸ καὶ τὸ πετράδι θὰ ἔνῃ ἐξαφανιστῇ γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν βασιλίσσα.

—Ποτέ δὲν περίμενα πῶς ὁ πιδὶ πλοῦσιος ἔμπορος τῆς περιοχῆς θὰ κοθόταν νὰ λήῃ αὐτὲς τὶς σαχλαμάρες καὶ νὰ χάνῃ ἐξ αἰτίας τους μιὰ τέτοια εὐκαιρία.

—Ο γέρο - Σαμψηήλ έβγαλε τὸ διαμάντι στὴ ζυγαριά.

—Τοιάντα δύο καράτια, ἀνήγγειλε. Ἀφοῦ κοπὴ καὶ γυαλιστῇ, θὰ ζυγίσῃ εἴκοσι ὀκτώ. Καὶ εἶναι τόσο ὠραῖο, ὅσο καὶ ὁ περίφημος «Ἀντιβασίλειος»!

—Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ τὸ κοσμήσῃς. Πόσα δίνεις;

—Χίλια δολλάρια ἀμέσως κι' ἄλλα τόσα ὅταν ὀρῶ ἀγοραστή!

—Κλέφτη! Ἀξίζει ἑκατὸ φορές περισσότερα!

—Εἶναι ἡ τελευταία μου λέξις!

—Τότε ἄς μένῃ. Προτιμῶ νὰ μὴν τὸ πουλήσω!

—Ὅπως θέλεις. Ἔτσι ἄλλωστε, ἐσύ θὰ διατρέχῃς ὅλους τοὺς κινδύνους!

Ἐφελικὰ, μιὰ λάμπη πονηρίας πέρασε ὀπί' τὰ μάτια τοῦ γέρου.

—Θὰ μπορούσα νὰ διπλασιάσω αὐτὴ τὴν τιμὴ, ὑπὸ ἓναν ὄρο, εἶπε.

—Ἀκούω!

—Ἐσύ, ἀσφαλῶς θὰ ξέρῃς ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτὸ τὸ διαμάντι. Εἶναι γνωστὸ ἔξ ἄλλου πῶς ὁ θησαυρὸς τῶν Νομάκος, περιλαμβάnei ἑκατοντάδες τέτοια διαμάντια. Δὲν ἔχεις λοιπὸν παρὰ ν' ἀνοκαλύψῃς τὸ μέρος ὅπου εἶναι κρυμμένος ὁ θησαυρὸς καὶ νὰ μοῦ φέρῃς ὅλες τίς πληροφορίες. Τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ φροντίσω ἐγώ. Κι' ἐσύ, θὰ κόνῃς τὴν τύχη σου. Θὰ ἔχῃς χρήματα, περισσότερα ἀπ' ὅσα θὰ μπορέσῃς νὰ ξοδέψῃς σ' ὅλη τὴ ζωὴ σου. Καὶ ξέρεις πῶς ὁ Σαμψηήλ Χάδεργκολντ δὲν ἔχει παρὰ ἓνα λόγο μονάχα. Καί, γιὰ νὰ πεισθῇς, θὰ σοῦ δώσω τὰ πεῶτα χίλια δολλάρια σὰν προμήθεια.

Κι' ὁ γέρος ἄνοιξε ἓνα χρηματοκιβώτιο, πήρε μιὰ δέσμη ἀπὸ χορτονομίσματα καὶ τὴν ἔβγαλε μπροστὰ στὸν Μόνκυ.

Ὁ Μόνκυ ἤξερε πῶς μπορούσε νὰ ἔνῃ ἐμπιστοσύνη στὸν λόγο τοῦ γέρου. Συλλογίστηκε γιὰ μιὰ στιγμή ἐκεῖνο ποῦ τοῦ εἶχε πῇ ὁ Ράντοου γιὰ τὸ μυστικὸ τοῦ Σλήφορντ, ποῦ ἦταν πολὺ πρὸ σπουδαῖο ἀπὸ τὸ διαμάντι. Βλαστήμησε μέσῃ τοῦ τὴ βλακεία καὶ τὴν ἀπροσεξία του, ἀλλὰ σκέφτηκε πῶς τίποτα δὲν εἶχε καθεῖ ἀκόμα. Τὸ πῶμα τοῦ Σλήφορντ ἀνοικνούταν πάντα μέσα στὴν αἰμὴ τῆς Κολαχάρι, σ' ἓνα μέρος ποῦ δὲν θὰ δυσκολευόταν νὰ τὸ ξαναβρῇ. Σκέφτηκε ἀκόμα πῶς ἐσφαλῶς ὁ Ράντοου θὰ δρισκόταν τώρα στὸν δρόμο πηγαίνοντας γιὰ νὰ βρῇ τὸ πῶμα. Καὶ ἴσως αὐτὴ θὰ ἦταν ἐπίσης μιὰ πελὺ καλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ πῶρῃ τὴν ἐκδιέκχσί του.

—Δέχομαι!, φώναξε ἀποφασιστικά... Μοῦ χρειάζονται σαράντα ὀκτὼ ὥρες γιὰ ν' ἀγοράσω ἓνα κολὸ ἄλλογο καὶ τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια. Τὸ χέρι μου θὰ γίνῃ καλὰ στὸ δρόμο.

—Τώρα μάλιστα! Κοιλά τὰ λές! Θα σου δώσω κοί δυο από τους πιστούς μου υπηρέτες που δέν φοβούνται νά χρησιμοποιήσουν τὸ τουφέκι τους. Ξέρουν νά χτυπηθοῦν ὅπως πρέπει, ἀλλὰ εἶναι ἀρκετὰ ἡλίθιοι ὥστε νά μὴ κατολάβουν τίποτα ἀπ' αὐτὴν τὴν ἱστορία.

—Πῶς τοὺς λένε;

—Κάσπερ καὶ Φλόις.

—Τοὺς ξέρω. Θα εἶναι γρήγοροι σὲ περίπτωση συμπτώσεως μὲ κομμιὰ περίπολο ἢ μὲ κάποιον Ράντσου.

Ο Ράντσου χρειάστηκε μιὰν ὁλόκληρη ἐβδομάδα γιὰ νά φτάσῃ στὶς πρώτες ἐκτάσεις τῆς ἐρήμου. Καί, ὡς ἐκεῖνο τὸ σημεῖο, εἶχε συναντήσει στὸν δρόμο του μερικά γιουρὰ Ἰθαγενῶν, καθὼς καὶ ἐλάχιστα κοινὰ καὶ σκούρια γιουρὰ στὰ ὄπρεια αὐτὸς καὶ τὸ ὄλογο του ἐσβυναν τὴν δίστα τους. Τώρα, ὡς ἐκεῖ που ἔφτανε τὸ μάτι, ἀπλωνόταν ἡ ξερὴ κοί ἄγρια ἐρημος ποὺ φλεγόταν ὁπὸ τὸν ἥλιο.

Ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ἄρχιζε τὸ ἐπικίνδυνον τμήμα τοῦ τοξιδιοῦ. Γιὰτὶ, στὴν ἐχθρότητα τῆς φύσεως, ἐρχόταν νά προστεθῇ ἡ ἐπογρύπνησι τῶν ἀνθρώπων. Στὸ τμήμα ἐκεῖνο τῆς ἐρήμου, ὑπῆρχον πολυτίμες πέτρες. Σὲ μερικά σημεῖα μάλιστα, δέν εἶχε παρὰ νά σκούψῃ κανένας γιὰ νά τὶς μοζέψῃ. Ἄν ποτὲ δοκίμοζε κανεὶς νά ρίξῃ τὰ διομῶντια ἐκείνου στὴν ὁδοῦν, οἱ τιμὲς τῶν πολυτίμων λίθων θὰ ἔπεφτον μὲ ἰληγγιῶδη τοκυτότητα. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, οἱ ἰδιοκτῆται τῶν γειτονικῶν ἀδομανταρυγαίων ἐσχημάτισαν ἓνα πορὶσχυρον σινδικάτο, ποὺ ἀνέλαβε καὶ τὴν φρουρήσι τοῦ πολυτίμου ἐκείνου ἐδάφους. Μέρα - νύχτα, ὁλόκληρη ἡ ἐρημος δισχιζόταν ἀκατάπουστα ἀπὸ περιπόλους ποὺ τὴν «κοσκινίζουν» κυριολεκτικὰ, ἐνῶ περιπολικά ἀεροπλάνα πετοῦσαν ὅλη μέρα ἐπάνω ἀπὸ τὴν καφετὴν ἄμμο, εἰδοποιῶντας μὲ τὸν ἀσχυριστὸν τίς περιπόλους, ἂν τύχαιε ὁ πιλότος νά ἐπιστημονικὰ κανένα ἐπιδρομικὰ ποὺ εἶχε καταφέρει νά τοὺς ξεφύγῃ.

Καὶ ἀλλοίμενο σ' ὅποιον συλλομβανόντων. Τὸ θράσος του θὰ ἔπαινε γιὰ ἀντομοιὴ πέντε χρόνια φυλοκῆς γιὰ κάθε

διαμόνι πού θα έδρισκαν επάνω του. 'Αλλά, παρ' όλες αυτές τις προφυλάξεις, ή έρημος είχε αρκετά συχνά επισκέπτες και πολλές φορές οι άπελπισμένοι εκείνοι τυχοδιώκτες κατάφεραν όριστοτεχνικά κατορθώματα.

Ο Ράντου, όσο ήταν μέρα, έμεινε στο δάθος της κρίτης ενός προϊστορικού χειμάρρου και το βρόδυ, κατόφερε να διασχίση, χωρίς εμπόδιο, την ζώνη επαγρυπνήσεως του σταθμού του Καρσάλ. Έχοντας για οδηγό του τα άστρα, ακολουθούσε πορεία παράλληλη προς το οροπέδιο της Μπεράδα ξέροντας ότι κατά το πρωί θα έφτανε σε μια πηγή για να ανανεώση την προμήθειά του από το πολύτιμο ύγρο. Έφτασε στην πηγή, πού ήταν στην πραγματικότητα ένα πηγάδι, μιάν ώρα πριν από την ανατολή του ήλιου.

Ξετυλίγοντας το μακρύ σκοινί πού ήταν τυλιγμένο στην σέλα του, έδωσε στην άκρη έναν πέτσινο κουβά και τον άφησε να κατέβη ως την επιφάνεια του νερού.

Πότισε το αλογό του, ήπие κι' ο ίδιος κι' ύστερα γέμισε το παγούρι του και το άσκι πού είχε φερτωμένο στα καπούλια του αλόγου του. Από το σημείο εκείνο και πέρα έπρεπε να ξεδεύη το νερό με το σταγονόμετρο, γιατί χρειαζόταν τριών ημερών πορεία για να φτάση στην άσσι Γκαμόση.

Πριν ακόμα ανατείλη ο ήλιος, έφυγε από την πηγή όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Την ώρα που εξαφνικά, όπως συμβαίνει στους τροπικούς, ο ήλιος ανέτειλε, χωρίς κομμιά προειδοποίησι, ο Ράντου υπολόγισε πως είχε διανύσει τέσσερα μίλια περίπου.

Ξανασταμάτησε, ξεφόρτωσε το αλογό του και όρχισε τις προετοιμασίες του για την ημέρησια κατασκήνωσι. Έπρεπε να προστατευθί όχι μόνο από τον καφετερόν ήλιο, αλλά και από τα βλέμματα των άεροπόρων και των ανδρών των περιπόλων. Με το φτυάρι του έσκασε γοργά στην άμμο έναν μεγάλο λάκκο, άρκετά εύρύχωρο και βαθύ για να χωρέση αύ τον και το αλογό του. Πάνω από τον λάκκο, άπλωσε το καρβόπανο της σκηνής του, το στερέωσε με πέτρες στις άκρες, κι' επάνω σκόρπισε ένα λεπτό στρώμα άμμου. Ο λάκκος του ήταν τώρα έντελώς καμουφλαρισμένος.

Ο ήλιος πυροπολούσε ήδη το πάν όταν καταιδρωμένος και λαχανιασμένος μπήκε μέσα στον λάκκο μαζί με το αλογό του πού, συνηθισμένο από άλλες φορές, ξεπλώθηκε χάμω σ' ένα πρόσταγμα του άφεντικού του. Δίπλα του ξεπλώθηκα κατόπιν κι' ο ίδιος.

Επί δώδεκα όλόκληρες ώρες, ο άνθρωπος και το ζωό έμειναν ακίνητοι μέσα σ' εκείνη την τρύπα, αναπνέοντας τον άποπνικτικόν αέρα και υπομένοντας την τρομερή ζέστη. Έ-

τσι όμως ήταν έντελώς εξασφαλισμένοι και από τὰ ἀεροπλάνα και από τὶς περιπόλους.

Ὅταν ἔπεφτε τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, ὁ Ρόντου θὰ ξανάπαρνε πάλι τὸν δρόμο πρὸς τὰ δυτικά. Ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως θὰ ἐξαφάνιζε τὰ ἴχνη τῆς τρύπας πού εἶχε κρύψει ἐκεῖνον καὶ τὸ ἄλογό του ἐπὶ δώδεκα ὥρες. Εὐτυχῶς, ἡ ἐξασκήσις, πού εἶχε κάνει στὸ ἄλογό του ἐπὶ πολλοὺς μῆνες, εἶχε δώσει καλὰ ἀποτελέσματα. Κι' ἔτσι, μπορούσε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ στρατήγημα αὐτὸ γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὶς περιπόλους.

Ὁ τολμηρὸς καθολόγος, βαδίζοντας μόνον τῇ νύχτα καὶ μένοντας κρυμμένος τὴν ἡμέρα, κοτάφερε νὰ φτάσῃ στὴν ὁρὰσι Γκομόση, μέσα στὴν προθεσμία πού εἶχε κανονίσει. Τώρα πιά θρῖσκοτον, ἔξω ἀπὸ τὴν ἀπηγορευμένη περιοχὴ καὶ μπορούσε νὰ κινήται ἐλεύθερα.

Ἡ ὁρὰσι Γκομόση δὲν εἶχε πολλὰ κοινὰ σημεῖα μὲ τὶς ὁράσεις, πού συναντᾶ κανεὶς στὴν Σαχάρα ἢ στὶς ἀρσιβικὲς ἐρήμους. Ἐδῶ ἐπρόκειτο ἀπλῶς γιὰ μιὰ τούφα ἀπὸ μερικὲς χευμοδιὲς καὶ λίγους ἀγκαθωτοὺς θάμνους. Πού φύτρωναν γύρω ἀπὸ μιὰ μικρὴ λίμνιούλα τροφοδοτημένη ἀπὸ μιὰν ἀναμικτὴ πηγὴ. Δυὸ ἢ τρεῖς φορές τὸν χρόνον, ἡ πηγὴ γιὰ λόγους ἀγνωστούς ἀοχίζε ξαφνικὰ νὰ βγάλῃ ἄφθονο νερό. Ἡ μικρὴ λίμνη ξεχείλιζε τότε καὶ ἦναι ρυάκι σχηματιζόταν πού τὸ κατὰπινε ἡ ἄμμος πρὶν προλάβῃ νὰ προχωρήσῃ περισσότερο ἀπὸ δέκα μέτρα. Αὐτὸ τὸ λίγο νερό, ὥστόσο, ἔστανε γιὰ νὰ συντηρῇ δυὸ - τρεῖς φοινικιὲς καὶ ἦταν περισσότερο ἀπὸ ὅσο θὰ μπορούσαν νὰ ἐλπίζουν οἱ ἐλάχιστοι πού διέσχιζαν τὴν ἔρημο Καλαχάρι, μιὰν ἀπὸ τὶς φοβερότερες τῆς Γῆς.

Ἀφοῦ ἐξοφόρτωσε τὸ ἄλογό του ὁ Ρόντου μπήκε ὁλόκληρος μέσα στὸ κοθιστὸ νερό καὶ ἡ δροσιὰ τοῦ ἀνανέωσε τὶς δυνάμεις καὶ τοῦ ἔδωσε καινούργιο θάρρος γιὰ νὰ προχωρήσῃ. Τώρα δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτα ἀπὸ τὶς περιπόλους τῆς ἐρήμου. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ ἐκεῖ δύο ἡμέρες, πρὶν πάρῃ καὶ πάλι τὸν δρόμο, τὴν ἡμέρα πιά, πηγαίνοντας πρὸς τὰ βουνὰ Νγάμο πού οἱ ψηλὲς κορυφές τους διαγράφονταν στὸν μακρινὸ ὁρίζοντα.

Ἐφτονε πιά στὸ τέλος τοῦ ταξιδιοῦ του. Ἦξερε πῶς στὴν προέκτασι τοῦ ὁροπεδίου, εἴκοσι μίλια μακριὰ ἀπὸ τὴν ὁρὰσι, θὰ εὑρίσκε τὸ πτώμα τοῦ φίλου του. Ἦταν βέβαιος πῶς, τρομοκρατημένος, ὁ Μόνκυ τοῦ εἶχε πῇ τὴν ἀλήθεια ἢ, τουλάχιστον, ἕνα μέρος τῆς ἀλήθειας.

Ἡ πρώτη μέρα τῆς ἀναπαύσεως, πέρασε ἄσχημα. Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως, κατὰ τὸ σούρουπο, τὸ ἄλογο τοῦ Ρόντου ἀρχισε ξαφνικὰ νὰ χλιμιντρίζει. Ἦταν ἀνίσυχο καὶ μύριζε

τὸν ἀέρα με τὸ κεφάλι του στραμμένο κατὰ τὴν Ἀνατολή. Λιγάκι ἐκπληκτος ὁ Ράντσου σκαρφάλωσε σὲ μιὰ φοινικιά γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὸ ὀπτικό του πεδίο, ἀλλὰ οἱ βροδυνές σκιές πού ἀπλώνονταν γερὰ δὲν τὸν ἔφησαν νὰ διακρίνῃ τίποτα. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό του ἀνέσυχος καὶ χάρωσε τὸ ἄλογό του γιὰ νὰ τὸ κἀνῃ νὰ σωπάσῃ. Ὑστερα πῆρε τὴν κοραμπίνα του, τὴν ὥπλισε καὶ ἀποφάσισε νὰ παρσιφυλάξῃ. Εἶχε περάσει πάλιν καιρὸ στὴν ἔρημο καὶ ἤξερε καλὰ τὸ ἄλογό του γιὰ νὰ ἐμφυῖσῃ τὴν πρσευδοποίησι. Δίχως ἄλλο, τὸ ζῶο εἶχε μυριστή ἓνα ἢ δύο ἄλλα ἄλογα. Φαίνεται λοιπὸν πὺς θὰ εἶχε ἐπισκέψεις καὶ ἔπρεπε νὰ τίς υποδεχτῇ ἀνάλογα.

Ὡστόσο, ἓνα μεγάλο μέρος τῆς νύχτας πέρασε ἡσυχᾶ. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως, τὸ ἄλογο κλιμάντισε πάλι. Ὁ Ράντσου ἀνοπῆδησε καί, σκύδοντοis ὅσο μπορούσε, ἔτρεξε καὶ χάθηκε ἀνόμενος στοὺς θάμνους τῆς μικρῆς λίμνης, ἔτοιμος. Αὐτὴ τῇ ὁρᾷ διέκρινε, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τίς παρυφές τῆς ὁάσεως, τρεῖς σκιές πού προχωροῦσαν σκυφτές καὶ με χίλιες προφυλάξεις.

Αὐτὸ δὲν προμηνοῦσε τίποτε τὸ καλὸ. Κι' ὁ Ράντσου, γιὰ νὰ δεβαιωθῇ, σήκωσε τὸ ἐπαναληπτικό του «Οὐίγντσε-στερ» καὶ πυροβόλησε στὸν ἀέρα. Ἡ ὁμβροντία πού τοῦ ἀπήντησε, τὸν ἐπέισε γιὰ τίς διαθέσεις τῶν ἐπισκεπτῶν του. Εὐτυχῶς, μόλις πώπησε τὴν σκανδάλη, ἔπεσε μπροῦντα καὶ ἔκοπτανε ἄλλοτε θέσι. Τώρα τοὺς ἔβλεπε καλύτερα. Στήριξε τὸ ὄπλο στὸν ὠμοῦ του γερὰ, πῆρε μιὰ βαθεῖαν εἰσπνοὴ καὶ τὸ δάχτυλό του χάρωσε τὴν σκανδάλη. Τὸ στοιυρόνημα τῆς τηλεσκοπικῆς διόπτρας ἦρθε καὶ στάθηκε στὴν μέση περιῖπου τῆς μιᾶς σκιάς. Ἄρχισε νὰ ἐκπνέῃ ἀργὰ καὶ τὸ δάχτυλό του σφίχτηκε ἀπὸ τὴν σκανδάλη...

Χτυπημένος καιρῶς, ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε γιὰ μιὰν ἀπειροελάχιστη στιγμή ἀκίνητος. Ὑστερα ἔπεσε χάμω μονοκάμματος, σὰν κομμένους κομμοῦ δέντρου.

Ὅταν ὥστόσο ὁ Ράντσου βέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὸ ὄπλο του καὶ σὲ ἄλλον, ἦταν πολὺ ἀργά: Οἱ δυὸ σύντροφοι τοῦ μοικαρίτη τρέχοντοis ὅσο πρὶ γρήγορα μπορούσαν, ἐξαφονίστηκαν πίσω ἀπὸ ἓνα μικρὸ λαφίσκο ἄμμου. Ὅσο γρήγορα κι' ἂν ἐφυγιν ὅμως, ὁ Ράντσου πρόφτασε νὰ διοπτιστῶσῃ πὺς ἡ μία σιλουέττα εἶχε πολλὰς ἀναλογίες με κάποιον πού γνῶριζε πολὺ καλά.

—Θὰ ἔλεγα πὺς εἶναι ὁ Μόνκυ!, μουρμούρησε.

Αὐτὸ ὅμως ἡ πιθανότης δὲν ἦταν καὶ τόσο καθυστερηστική. Ὅσο τὸ σκεφτόταν, τόσο περισσότερο ἔβλεπε πὺς ὁ φίλος του εἶχε πολλοὺς λόγους νὰ τὸν πάρῃ ἀπὸ πίσω. Ἐτσι κατέληξε στὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν περιμένη τὸ πρῶν. Θὰ

ήταν πολύ καλύτερα να φύγει άμέσως από την όασι, για να φτάσει πριν από του έχθρους του στο μέρος όπου βρισκόταν το πτώμα του φίλου του.

Βρήκε το πτώμα κατά το μεσημέρι της άλλης ημέρας. Τα μάτια του, συνηθισμένα να ψάχνουν τις εκτάσεις της έρήμου, παρατήρησαν σε κοιμισιά εκατοστή μέτρα μπροστά του έναν γκριζωπό όγκο. Πλησίασε και είδε να ξεπροβάλλει από την άμμο ή γκριζα ζοκέτα του φίλου του και ή μία του μπόττα.

Με πολλές προφυλάξεις έβγαλε την άμμο που είχε σωριώσει ο άνεμος πάνω στο πτώμα κι' ένας σκελετός, ντυμένος με τα ρούχα του φίλου του κι' άσπρισμένος από τον άμυδαλίκτο ήλιο της έρήμου, παρουσιάστηκε στα μάτια του. Τα ρούχα είχαν λιώσει σχεδόν. Άλλά οι μπόττες ήταν άπείροχτες.

Ο Ράντου άναγνώρισε τον Σλήφορντ χωρίς δισταγμό. Και είδε επίσης ότι ο Μόνκυ δέν του είχε πη την άλήθεια. Γιατί το κρανίο του σκελετού είχε δυο στρογγυλές τούπες, σε μικρήν άπόσταση την μία από την άλλη, δυο τρύπες που δέν είχαν γίνει άσφαλώς από τις λόγχες των ίθαγενών.

Ο Σλήφορντ, λοιπόν, είχε δολοφονηθή και, δίχως άλλο, ο Μόνκυ τον είχε δολοφονήσει.

Η ώρα περνούσε άμωσ και ο Ράντου δέν είχε πολύν καιρό για συλλογισμούς. Ήξερε πως ο φίλος του είχε τη συνήθεια να κρύβη τα λεφτά και μερικά πολύτιμα χαρτιά στην άριστερή του μπόττα, κάτω από τον πάτο. Χωρίς να διστάση, έπαισε την μπόττα και την έτράβηξε με δύναμη. Τα κόκκαλα άποχωρίστηκαν και μερικά δολλάρια έπασαν, μαζί με δυο φωτογραφίες κι' ένα χαρτί προσεκτικά διπλωμένο. Ο Ράντου ήξερε τις φωτογραφίες και δέν τον ένοιζαν τα γράμματα. Τα έβαλε ώστόσο στην τσέπη του κι' ύστερα ξεδίπλωσε το χαρτί, αλλά δέν έμεινε πολύ έκπληκτος έπειδή περίμενε κάτι παρόμοιο μ' εκείνο που είδε.

Στο χαρτί ήταν γραγμένο ένα περίεργο σχέδιο. Μία διπλή γραμμή, με τις λέξεις «Όροπέδιο της Μπαρόδο», βρισκόταν στην μία άκρη του σχεδίου, δίπλα στην έπιγραφή: «δουά Νγκάμο». Στο σημείο εκείνο, μερικοί άμύκεντροι κύκλοι άντιπροσώπευαν τις κορυφές. Ο Ράντου μέτρησε έπτά τοποθετημένες γύρω από κάτι σαν κοίλωμα του

εδάφους όπου ήταν γραμμένες οι λέξεις: «Γαλάζια πηγή». Αυτές οι λέξεις τὸν ἔκαναν νὰ παραξενευτῇ. Γιατί, ἔχοντας γνωρίσει όλες τις πλαγιές τῶν βουνῶν Νγκάμο, ἤξερε πῶς κοιμῶντὰ πηγή καὶ κανένας ποταμὸς δὲν ὑπῆρχε στὰ ἀποξηραμένα ἐκεῖνα βράχια πού τὰ χτυπούσε συνεχῶς ὁ λίθος τῆς ἐρήμου.

Ὡστόσο, ἡ γραμμὴ πού παρίστανε τὴν πορεία τοῦ νεροῦ, πού ἔδινε ἀπὸ τὴν πηγή, στοιματοῦσε ξαφνικά σ' ἓνα τετράγωνο μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Βασίλειο τῶν Νοιμάκος». Κι' ὕστερα πῶς κάτω: Βασιλείο τῆς Βάουνα». Ὁ Σλήφορντ εἶχε ἐπίσης χαράξει ἓνα στευρὸ στὴν πλαγιά μιᾶς ἀπὸ τὲς κορυφές κι' εἶχε γράψει δίπλα: «Μεγάλη κοιμινάδα». Καὶ τὸ σχεδιάγραμμα συμπληρωνόταν μὲ διάφορους ἀόριστους πού ἀντιπροσώπωναν τὲς ἀποστάσεις τῆς ὁδοῦ ἀπὸ τὰ διάφορα σημεῖα.

Διαδίδοντας τὰ ὀνόματα «Νοιμάκος» καὶ «Βάουνα», ὁ Ράντοου ἀνσπρωθῆκε ἂν ὁ φίλος του εἶχε ὅλη του τὴν πνευματικὴ διαύγεια ὅταν χάριξε ἐκεῖνο τὸ σχεδιάγραμμα. Τὸ ὄνομα τῆς φυλῆς ἐκείνης τῶν Κόφρων καὶ τῆς μυθικῆς τους βασίλισσας ἀποτελοῦσαν ἀπὸ πολλὰ χρόνια τὸ θέμα διηγήσεων γύρω ἀπὸ τὲς νυχτερινές φωτιές, σ' ὅλη τὴν Νότιο Ἀφρική. Κανείς ὅμως δὲν πίστευε τὲς διηγήσεις ἐκεῖνες. Γιὰ τὴν βασίλισσα Βάουνα, π.χ., λέγανε ἀπίστευτες ἱστορίες, πού ὅμως εἶχαν ἓνα ἄρκετὰ συγκεκριμένο στοιχείο: Τὸ ὅτι ὅσοι τυχοδιώκτες εἶχαν ἀποπειραθῇ νὰ προωθήσουν ὡς τὴν μακρινὴν περὶοχὴ, πού ἀναφερόταν ὡς ἔδρα τοῦ βασιλείου τῆς Βάουνα, δὲν εἶχαν ποτὲ ξανογενεῖ.

Ὁ Τζόνι Ράντοου, πού ἦταν πολὺ σκεπτικιστῆς καὶ δὲν ἔδινε κομμὸν πίστι σ' αὐτὰ τὰ ποιοιμύθια, εὗρισκε πολὺ παρόξενο τὸ ὅτι ὁ Σλήφορντ εἶχε γράψει ἐκεῖνα τὰ ὀνόματα στὸ σχεδιάγραμμά του.

Ἀποφασισμένος ὥστόσο νὰ φτάσῃ ὡς τὸ τέλος τῆς περιπέτειάς του, σκέφτηκε νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμο του ὡς τὴν ἄκρη τοῦ ὁροπεδίου Μπεράβα.

Δὲν εἶχε καιρὸ νὰ ξανασκεπάσῃ μὲ ἄμμο τὸν σκελετὸ τοῦ φίλου του. Μακρυνὰ στὸν ὀρίζοντα εἶχαν ἐμφανισθῇ δύο σηματοδεία: Οἱ δύο ἐπιδρομεῖς τῆς προηγουμένης νύχτας εἶχαν βρῇ τὰ ἵχνη του.

Ἀνέβηκε στὸ ἄλογό του καὶ ξεκίνησε κοιλιάζοντας πρὸς τὰ βουνὰ Νγκάμο, όπου ἤλπιζε νὰ βρῇ καὶ τὴν λύσι τοῦ αἰνιγματοῦς.

Ἡ νύχτα ἦταν ἤδη ἄρκετὰ προωρημένη ὅταν ἔφτασε στὰ πρῶτα τοιχώματα τῆς ὁροσειρᾶς. Κι' ἐκεῖ σταμάτησε γιὰ νὰ περάσῃ τὴν νύχτα.

Τὴν ἐπομένη, παρ' ὅλο πού ἔφαξε σὲ ἄρκετὴν ἀκτῖνα γύ-

ρω, δὲν ἀνακάλυψε κανένα ἴχνος, πράγμα πὺ ἐδειχνε πῶς οἱ διώκται του, κουρασμένοι ἴσως περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἰ-
διο, εἶχαν προτιμήσει νὰ κοιτασκηνώσουν γιὰ τὴν νύχτα στὴν
ἐρημο. Ἀρχισε τότε νὰ ἀκολουθῇ κοιτὰ γράμμα τις ἡδονίες
ποῦ σχεδιαγράμμιματος τοῦ Σλήφορντ. Ἀναγκάστηκε ἔτσι, νὰ
ἐγκοιταλείψῃ τὴν πλογιά γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἀποξηρα-
μένη κοίτη ἐνὸς πολιοῦ χειμάρρου πάνω στὰ χαλίκια τῆς
ὁποίας, χρειάστηκε νὰ προχωρή μὲ πολλὴ προσοχή, τραβῶ-
ντας τ' ἄλογό του ἀπ' τὸ χαλινόρι.

Κοιτὰ τὸ βρόδυ, ἀναγκάστηκε νὰ ἀνοίξῃ τὸ ἄσκι μὲ τὸ
νερὸ γιὰ νὰ πῇ κι' αὐτὸς καὶ τὸ ζῶο. Καί, ὅταν ἐκίνησε
καὶ πάλι τὴν αὐγή, δὲν ἔμενε πιά οὔτε μιὰ σταγόνα νεροῦ.
Ἐπρεπε τώρα νὰ ὀρῇ, δίχως ἄλλο, τὴ γολάξια πηγὴ. Γιατί,
ἐλλοιῶς, τὸν περιέμενε θάνατος ἀπὸ δίψα!

Πέρασε ἀπὸ διόισελος, διέσχισε ὁροπέδια κατὰξεραι, πα-
ρέκομψε κορυφὲς καί, ὅταν πιά εἶχε ἀπελπιστῇ πρὸς τὸ στυ-
ροῦπο, δρέθηκε ξαφνικὰ στὴν κοιλάδα τὴν τριγυρισμένη ἀπὸ
ἵα ἐπὶ βουνά.

Καὶ ἡ ἐκπληξίς του δὲν περιγράφεται ὅταν ἀντίκρουσε στὴ
μέση τῆς κοιλάδας, μιὰ ἀρκετὰ μεγάλῃ ἔκτεισι κατοπαράσι-
νῃ, μὲ ἀφθονα δέντρα, θάμνους καὶ παχεῖα χλόη, μέσα ἀπὸ
τὴν ὁποία περνοῦσε ἓνα ποταμιάκι.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ράντου μπόρεσε νὰ ἐπελθεῦσῃ τὰ
στοιχεῖα πὺ ἔδινε τὸ σχεδιαγράμμα μὲ τὴν πραγματικὴ
τοπογραφία τῆς παράξενης ἐκείνης τοποθεσίας. Ἡ γολάξια
πηγὴ, περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα, ἀνταπεκρινόταν τε-
λείως πρὸς τὴν ὀνομασία πὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Σλήφορντ.
Τὰ νερά της, πραγματικά, κυλοῦσαν σὲ μιὰ κοίτη στρωμένη
μὲ χαλίκια σκουρά γολάξια καὶ τὸ νερὸ φαινόταν νὰ ἔχῃ
πραγματικὰ γολάξιο χρῶμα. Ἡ πηγὴ ἐκείνη παρουσίαζε κι'
ἓνα ἀκόμα περίεργο: Τὰ νερά της ἐβγαίνουν ἀπὸ μιὰ μεγάλη
σπηλιὰ τοῦ βουνοῦ, σχηματίζουν στὴν ἀρχὴ μιὰ μικρὴ λίμνη
κι' ὕστερα ἓνα ποταμιάκι πὺ κυλοῦσε κομμιὰ τρακοσάρια
μέτρα, διασχίζοντας τὴν ὁρσι, καί, τέλος, ξανοιχάντοιν μέ-
σα σ' ἓνα ἄλλο μεγάλο ἀνοιγμα τοῦ ἐδοῖφους.

Πάνω ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ ὄχθη τοῦ ἀνοιγματος, ὑψωνόταν
ἓνας μεγάλος βράχος, ἀπὸ τὸν ὁποῖο μπορούσε κανεὶς νὰ
δῇ ὅτι τὸ νερὸ ἔπεφτε σὲ μιὰ πραγματικὴν ἄβυσσο, ἀπ' ὅ-
που ἀκουγόταν ἓνα συνεχὲς βουητό, πράγμα πὺ ἐδειχνε ὅτι
τὸ ἀνοιγμα ἐκεῖνο θρискόταν στὴν πραγματικότητά στὴν ὀ-
ροφὴ ἐνὸς πελώριου σπηλαίου, στὸ βάθος τοῦ ὁποίου σχη-
ματίζοντο ἴσως ἓνα νέο ποτάμι ὕστερα ἀπὸ τὸν κατοπαρά-
κτη. Αὐτὸ ἦταν τὸ σημεῖο πὺ ὁ Σλήφορντ στὸν χάρτη του,
εἶχε ὀνομάσει: βάραθρο τῶν Ναμάκος.

Ὁ Ράντου ἀναρωτήθηκε γιὰ μιὰν ἀκόμα φορὰ γιὰ πὺ

λόγο ό Σληφορντ είχε δώσει αυτή την όνομασία σ' εκείνο τó μέρος, άφού πειθενά τριγύρω δέν φαινόταν κανένα ύπκνος ζωής. Καί τó ζήτημα αυτό τόν έβαλε σέ τόσο μεγάλες σκέψεις, ώστε τó απόγευμα ξαναγύρισε στο ίδιο σημείο καί σκαρφάλωσε στόν ψηλό βράχο γιά νά δει καλύτερα την γύρω περιοχή.

Βρισκόταν καθισμένος στο ψηλότερο σημείο του βράχου, πού μία του προεσχή ήταν επάνω άκριβώς από την σκοτεινή άβυσσο, όταν ειντήγησε ό πρώτος πυροβολισμός.

Η σφαίρα άποσπείκίσθηκε στόν βράχο, σέ άπόσταση μερικών βημάτων, ενώ εκείνος την ίδια στιγμή ρίχτηκε μπροσύντα γιά νά μή δίνει στόχο.

Οί επόμενες σφαίρες έξυσαν τόν βράχο όλόγυρά του, αλλά κοιμιά δέν τόν πέτυχε. Από εκεί ψηλά πού βρισκόταν, διέκρινε δυό σιλουέττες ξαπλωμένες στους πρόποδες του πριό κοντινού λόφου. Καί άναγνώρισε τούς νυχτερινούς επιδρομείς της όάσεως Γκοιμόση.

Ο Ράντου έκρινε άνώφελο γά δγάλη τó περίστροφό του, έπειδή η άπόστασις ήταν πολύ μεγάλη. Τó τουφέκι του έξ άλλου είχε μείνει στην σέλλα του όλόγου του, πού έβασκε ήσυχα στην χλόη της δεξιάς όχθης.

Ήταν άδύνατο νά κοιταβή κανονικά από την πλευρά πού είχε άνεβή, χωρίς νά κινδυνεύσει νά χτυπηθή από τις σφαίρες των έχθρών του. Ο μόνος τρόπος γιά νά φτάσει ως τó τουφέκι του ήταν, νά προσπαθήσει νά κατεβή από την πλευρά της προεσχής του βράχου. Καί όταν θα έφτανε κάτω, θα μπορούσε νά τρέξει ως εκεί πού έβασκε τó όλογο.

Βέβαια, μία τέτοια άπόπειρα, ήταν έξαιρετικά επικίνδυνη. Η παραμικρή λαμβασμένη κίνηση θα έσήμαινε πέσιμο στην φοβερή άβυσσο. Αλλά, τουλάχιστον, θα είχε νά αντιμετώπιση μονάχα τούς φυσικούς κινδύνους. "Όχι καί τις σφαίρες των έχθρών του.

Άρχισε λοιπόν τó κατέβασμα. Για μία στιγμή δρέθηκε κραμασμένος μόνο με τά χέρια από μία προεσχή του βράχου. "Υστερα όμως, ξαναβρήκε πάτημα καί τó άργό κατέβασμα συνεχίστηκε.

Εσπινικά, τó σαγώνι του σφίχτηκε, ενώ σταγόνες κρούς ιδρώτα σχηματίστηκαν στο μέτωπό του. Βρισκό-

ταμ στην μέση του ύψους περίπου και είχε μόλις πατήσει σε μία προεξοχή που φαινόταν στερεή, αλλά που από το βάρος του άρχισε να υποχωρή.

Μ' ένα τίναγμα, ο Ράντου προσπάθησε να άρπαιχτή από μιαν άλλη προεξοχή. Άλλα το τίναγμα του εκείνο έκανε τον βράχο που πατούσε να ξεκολλήσει έντελώς. Ο Ράντου προσπάθησε μάταια να πιειστή από κάπου, δεν μπόρεσε και, διογκώφοντας μιάν κομπύλη, έπεσε στο νερό και εξαφανίστηκε μέσα στο σκοτάδι του βαράθρου.

Ο Μόνκυ κι' ο σύντροφός του, στο μετοξύ, είδαν με μεγάλη τους λύπη να τους ξεφύγει το θύμα τους. Ο Ράντου, καταδοίνοντας από την αντίθετη πλευρά, ήταν άτρωτος από τις σφαίρες τους. Γι' αυτό ο Μόνκυ παρέσυρε τον σύντρόφό του κι' οι δυο μαζί άρχισαν να τρέχουν διογράφοντας κύκλο έτσι, που να βοθεούν και πόλι απέναντι στην λεία τους.

Ο έλιγμος έγινε όπως έπρεπε και σε λίγο έφτασαν σ' ένα μικρό ύψωμα απ' όπου, σε άπόστασι διακοσίων μέτρων, είδαν τον Ράντου να κατεβαίνει.

Ο Μόνκυ γονάτισε άμέσως για να σημοδέψη καλύτερα. Η εύκαιρία ήταν πολύ καλή για να ξεκαθαρίση μιάν και καλή τους λογαριασμούς του με τον νεαρό, που είχε τολμήσει να του δώση ένα τόσο σκληρό μάθημα. Δεν πρόλαβε όμως να πυροβολήση. Ο βράχος ξεκόλλησε κι' ο έχθρός του βρέθηκε στο κενό.

—Κοίμα, μούγγωσε ο Μόνκυ. Θα ήταν πολύ εύχαριστο να του φυτέψω μιάν σφαίρα στο κεφάλι. Πάμε να δούμε τώρα αν έγινε χοντρά ή ψηλά κομμάτια πάνω στους βράχους κι' αν υπόρχη ανάγκη να του δώσουμε την χοριστική βολή.

Μερικά λεπτά αργότερα, οι δυο τυχοδιώκτες ανσκάλυπταν την ύψη άδυσσο της γολάζιας πηγής.

—Δεν το περίμενα αυτό, έδήλωσε ο Μόνκυ. Έτσι ο Ράντου θα πάψη πιά να μας ένοχλή, γιατί κανένas άνθρωπος δεν θα μπορούσε να γλυτώση απ' αυτό το νερό.

Πήγαν ύστερα στο μέρος όπου είχε κατασκηνώσει ο Ράντου για να πάρουν ό,τι τους άρεσε από τα πράγματά του. Το άλογο του Τζόνκυ τους κύτταζε που πλησίονζον, με ανήσυχο βλέμμα, με τ' αυτιά στηλωμένα, περιμένοντας ν' ακούση τον κύριό του να το φωνάζη.

—Ώραίο ζώο!, είπε ο Μόνκυ. "Ο,τι χρειάζεται για να αντικταστήση το δικό μου που κουτσάθηκε!

Προχώρησε για να πιάση τα χαλινάρια.

Άλλα το ξέπνο ζώο ανωρθώθηκε στα πίσω του πόδια, χλωμίνισε κι' ύστερα γάηκε κολπάζοντας προς το βουνό κι' αφήνοντας τον Μόνκυ άφρισμένον από την μανία του.

Τὴν ὥρα πού ἔπεφτε στὴν ἄδυσσο, ὁ Ράντου σκέφτηκε πῶς ἦταν χαμένος. Τὰ νερὰ ξινοάκλεισαν ἀπὸ πάνω του καὶ γιὰ μιὰ στιγμή τὸν ἄρπαξαν, τὸν στριφογύρισαν, τὸν χτύπησαν μὲ μανία, τὸν ἔκριναν νὰ νοιώσει ἀσφυξία. Αἰσθάνθηκε πῶς ἔπεφτε μοῖρῃ μὲ τὸ νερὸ ἀπὸ ἕνα ὕψος ἰλιγγιώδες, ἀλλὰ, ξαφνικά, ἡ πτώσις ἐκείνη ἐγίνε πρὶ ὀργῇ. Μιὰ κίνησις ἀνεβοκατεβάσματος ἀντικατέστησε τὴν προηγούμενη.

Τὸ νερὸ ἐξοικολουθοῦσε ἀκόμα νὰ πέφτῃ πάνω στὸ σῶμα του, ἀλλὰ αἰσθάνθηκε πῶς τώρα γλυστροῦσε πάνω σ' ἕνα εἶδος κεκλιμένου ἐπιπέδου πού εἶχε ἐλαστικότητα. Συγχρόνως μπόρεσε ν' ἀντιπνεύσῃ καὶ ξινοβρήκῃ ἐντελῶς τὶς αἰσθήσεις του. Ὁλόγυρά του βασίλευε ἀπόλυτο σκοτόδι. Τὰ χέρια του ψηλάφισαν μὲ πολλές προσυλάξεις ὀλόγυρά του. Καὶ διαπίστωσε μὲ ἐκπληξί πῶς βρισκόταν ξοπλωμένος σ' ἕνα δίχτυ φτιαγμένο ἀπὸ χοντρά κλαδιὰ ἀνορριχητικοῦ, μεγάλα καὶ ἐλαστικά. Ὁ θόρυβος τοῦ καταρράκτη καὶ τὸ νέφος ἀπὸ τὶς σταγόνες πού σκορπιζόταν στὸν ἀέρα, τοῦ ἔδωσαν νὰ καταλάβῃ πῶς τὸ δίχτυ ἦταν ἀπλωμένο ἀπὸ κάτω ἀκριδῶς ἀπὸ τὸ στάμιο τοῦ θαλάσσιου καὶ εἶχε σκοπὸ νὰ συγκρατῇ ὅτι παρέσυρε τὸ νερὸ τῆς γαλάζιας πηγῆς.

Κατάλαβε πῶς ἔπρεπε νὰ βρίσκεται σὲ ἕνα εἶδος πελώριας ὑπόγειας αἵθουσας. Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ κουνηθῇ ἐπειδὴ, μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ πυκνὸ σκοτάδι, ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ πέσῃ ἄλλῃ μιὰ φορὰ στὴν ἄδυσσο, χωρὶς αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ ἄλλο δίχτυ.

Λίγο - λίγο, ὥστόσο, τὰ μάτια του συνήθιζαν στὸ σκοτάδι. Ἡ στήλη τοῦ νεροῦ πού ἔπεφτε ἀντανάκλεισε τὸ ἐξωτερικὸ φῶς καὶ ἡ ἀδύνατη ἐκείνη ἀνταύγεια φώτιζε κάπως τὰ γύρω.

Ὁ Ράντου κύλησε σιγὰ - σιγὰ πάνω στὸ δίχτυ, ὥσπου ἔφτασε στὴν ἄκρη του, καὶ τὰ χέρια του ἀπλώθηκαν στὸ κενό. Ξινοβήθηκε ὕστερα ὡς μίση ἀπ' τὶς γωνίες κι' ἐκεῖ ἀνεκόλυψε πῶς τὰ σκοινιά τοῦ δικτυοῦ ἦταν δεμένα σ' ἕνα πελώριο ξύλινον πάσσαλο καρφωμένο στὸν θράχο. Πιάστηκε τότε ἀπ' τὸν πάσσαλο, τὸν ἀγκόλιασε καὶ ἀφῆθηκε νὰ γλυστρήσῃ πρὸς τὰ κάτω, ὥσπου τὰ πόδια του ἀκούμπησαν σ' ἕνα πλόπωμα βραχυδές καὶ ὑγρό. Πρεχώρησε τότε μὲ τὰ τέσσερα γιὰ νὰ ἀποφύγῃ ἕνα νέο πέσιμο καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν καταρράκτη ὥσπου ἔφτασε σὲ ἕδωφος πρὶ ὀργῇ.

Ἐξηλαπυμένος τότε, ξοπλώθηκε πάνω στὸν θράχο καὶ ἀποκοιμήθηκε, ἀναβάλλοντας γιὰ ἀργότερα τὴν ἐξερεύνησι τῆς παράξενης ὑπόγειας φυλοκῆς του.

Τὸν ἐβγαλε ἀπὸ τὸν ὕπνο του ἕνας παράξενος θόρυβος καὶ τὸ αἶσθημα ὅτι τὸ πρόσωπό του φωτιζόταν ἀπὸ δυνα-

τὸ φῶς. Ἄνοιξε τὰ μάτια του κι' ἀμέσως τινάχτηκε ὄρθιος παίρνοντας θέσι ἀμύτης. Ὁλόγυρά του βρισκόταν ἓνα πληθος ἀπὸ μαύρους μικρόσωπους ἀνθρώπους, πού κροποῦσαν μεγάλα δαδιά, φωτίζοντας ἔτσι τοὺς πανύψηλους θόλους ἐνὸς πελώριου φυσικοῦ σπηλαίου.

Μόλις στάθηκε ὄρθιος ὡστόσο, μυτερές αἰχμές ἀκούμπησαν στὸ στήθος, στὴ ράχη καὶ στὰ πλευρά του, ὑποχρεώνοντάς τον νὰ μείνῃ ἐντελῶς ἀκίνητος.

Ὁ Ράντου δὲν δοκίμασε νὰ κάνῃ καμμιὰ χειρονομία. Στὸ φῶς τῶν δαδιῶν, τὰ μάτια του ἐξέτασαν μὲ περιέργεια τὰ σχέδια μὲ τὰ ὁποῖα ἦσαν σιγματισμένα τὰ σώματα τῶν μαύρων πολεμιστῶν πού τὸν τραγύριζαν. Ἦσαν Νομάκος. Οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς πού ἀνέφεραν οἱ πολλοὶ θρύλοι καὶ πού δὲν εἶχε πιστέψει στὴν ὑπαρξί τους.

Ὑπερνικώντας τὸν φόβο του, ὁ Ράντου τοὺς εἶπε μερικὲς λέξεις στὴν γλῶσσα τῶν Ὀττεντότων. Δὲν πῆρε καμμιὰ ἀπάντησι, ἀλλὰ δύο πολεμιστὰὶ τὸν πλησίασαν ἀπὸ πίσω καὶ τοῦ ἔδωσαν τὰ χέρια παίρνοντάς του σύγχρονα τὸ κυνηγετικὸ του μακρίρι ἀπὸ τὴ ζώνη. Ἦταν τώρα τελείως ἀοπλος, ἐπειδὴ τὸ περιστροφὸ του εἶχε καθῆ καθὼς τὸν παρέσυρε τὸ ποτάμι.

Ἦ πίεσις τῶν αἰχμῶν στὴν ράχη του τοῦ ἔδωσε νὰ κοιτάξῃ πῶς ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ, κι' ἄρχισε νὰ δοξίζει πρὸς τὸ βάθος τῆς σπηλιᾶς. Ὅλοι μαζί ἔφτασαν ἔτσι σ' ἓνα ἄνοιγμα τοῦ βράχου, ἀπ' ὅπου μιὰ σκάλα κατέβαινε πρὸς τὰ κάτω. Δαδιά στερεωμένα στὰ τοιχώματα φωτίζουν τὴν στοᾶ. Ὁ Ράντου ἄρχισε νὰ κατεβαίνει μετρώντας τὰ σκαλιά. Μαζί μὲ τοὺς φύλακές του, ἔφτασε σὲ μιὰν ἄλλη ὑπόγειαν σπηλιά πού στὰ τοιχώματά της γύρω - γύρω ἦταν στημένα ξύλινα ἀγάλματα, πού ἀντιπροσώπευαν τοὺς θεοὺς τῆς φυλῆς. Οἱ πολεμιστὲς ἔφυγαν τότε, ἀφίνοντας μόνο τέσσαρις νὰ φρουροῦν τὸν λευκὸ αἰχμάλωτο. Πέρασε ἔτσι λίγη ὥρα καὶ ὁ Ράντου ἄρχισε νὰ συλλογίζεται τί ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ, ὅταν ὁ ἦχος ἐνὸς γκόγκ ἀντήχησε στοὺς ὑπόγειους θόλους. Οἱ Νομάκος ἔσπρωξαν μπροστὰ τὸν αἰχμάλωτό τους. Στὸ βάθος τῆς ὑπόγειας αἵθουσας, βρισκόταν ἓνα πέρισμα στὸ ὕψος ἐνὸς ἀνθρώπου. Ὁ Ράντου μπῆκε πρῶτος, ἔκανε καμμιὰ δεκαριά βήματα καί... ἔμεινε ἀκίνητος, ἐκπληκτος καὶ τρομογεγμένος ἀπὸ τὸ θέομα πού παρουσιάσθηκε στὰ μάτια του.

Ὁ σκοτεινὸς διόδωρος, ἔδωκε σ' ἓνα τετράγωνο δωμάτιο σκαλισμένο στὸν βράχο, ἀρκετὰ χαμηλοτάβανο καὶ φωτισμένο ἀπλῆτα ἐπὶ δαδιά στερεωμένα στοὺς τοίχους. Καὶ στὸ βάθος τοῦ δωματίου, καθισμένη θὰ νόμιζε κανεὶς πάνω σὲ μιὰ πελώρια πυραμίδα ἀπὸ ἀνθρώπινα κρανία, βρι-

σκόταν μια λευκή γυναίκα, ακίνητη και χλωμή. Ένώ στα πόδια του μακάβριου θρόνου της ήταν κουνισμένοι και με δακρυϊνά μαύροι πεύ φορούσαν το έμβλημα του μόγου.

Η λευκή βασίλισσα ήταν ντυμένη με πολύχρωμα υφάσματα. Τα μπράτσα της, τα χέρια της, ο λαιμός της, η μέση της, ήταν στολισμένα με βαρύτιμα περιδέραια από ακριβή διαμάντια σαν εκείνο που είχε ο Μόνκυ. Συνεπαισμένος από το θέσμα, ο Ράντου προχώρησε με άρνα βήματα ως τα πόδια της απαίσιας πυρσίδας. Ξαφνικά όμως, σταμάτησε γεμάτος φόβη. Η λευκή εκείνη γυναίκα με την υπέροχη όμορφιά, που τα ξανθά της μαλλιά έπεφταν ως τα γόνατά της και που άστραφτε ολόκληρη από τα διαμάντια, δεν ήταν ζωντανή! Κάτω από τα βροχιόλια των διακοσμητών, έβλεπε τώρα τις ταινίες που τύλιγαν τα μέλη της. Το πρόσωπο και ο λαιμός της δεν ήταν τυλιγμένα. Άλλα τα φώς των δαδίων έδειχνε από κοντά πως ήταν αλειμμένα με κάποια μυστηριώδη ολολή που είχε μουνιοποιήσει την σάρκα!

Από πόσον καιρό άραγε καθόταν εκείνη ή καλλονή στον φοβερό της θρόνο; Και υπό ποιές συνθήκες ή ξανθή λευκή είχε ώδηγηθή στο βασίλειο εκείνο του σκότους. Τί παράξενες τελετές είχαν προηγηθή του θανάτου και του βαλσομώματος της;

Αυτές οι έρωτήσεις ανησυχούσαν μέσα στο μυαλό του Ράντου, όταν ο πιο γέρος από τους μάγους σηκώθηκε και του μίλησε... Άγγλικά:

—Ένε, του είπε. Το κακό σου άστρο σε ώδήγησε στο βασίλειο των Νομάκας. Οι Νομάκας μισούν τους λευκούς, έπειδη σε πολύ παλιά χρόνια ή βασίλισσα Βορύν, που βλέπεις μπροστά σου, τους μισούσε κι' εκείνη, μ' όλο που ήταν κι' ή ίδια από την φυλή τους. Δεν θα σε σκοτώσουμε έπειδη κι' ή βασίλισσα δεν σκότωνε τους αίχμαλώτους της. Θα ζη-

σης από δώ κι' έμπρός μέσα στις σπηλιές μας και θα γεμισμοποιήσης τὰ γέστα και τὰ μάτια σου για νὰ βρής τις ώραιότερες πολυτίμες πέτρες που βρίσκονται μέσα στα χώματά μας. Ότον περάνης από την εξέγνλησι ή από την τρέλλο, τὸ κροῖό σου θα προστεθῇ σ' αὐτὰ ἐδῶ. Έτσι αποφάσισε ή βασίλισσα Βαούνα.

Ο Ράντου άφησε νὰ τὸν πάρουν και νὰ τὸν ὀδηγήσουν έξω από τὸ δωμάτιο χωρίς αντίστασι. Η ατμόσφαιρο που εἶχε γίνει βροσιὰ από τοὺς καπνοὺς τῶν πυρσῶν, τὸ ἀπίθανο θέσμοι που εἶχε μόλις ἀντικρύσει και τὰ φοβερά λόγια τοῦ μάγου, τὸν εἶναι κάνει νὰ πέση σὲ μιὰ κατάστρσι ἐβουλίας σκοτώνοντας μέσα του κάθε διάθεσι για ἀντίστασι και κάθε μαχητικότητα.

Κατάλαβε ὥστόσο ὅτι, διαίνοντας από την βασιλική σ'θουσα, τὸν ὀδήγησαν από ἓνα σκοτεινὸ διάδρομο σ' ἓνα κυκλικὸ χώρο, ὅπου τὸ ἔδοιφος ἦταν σκεπασμένο μὲ ἄμμο. Αὐτὸ τὸ καινούργιο πελώριο σπήλαιο φαινόταν πῶς δὲν εἶχε βόλο. Από κάπου πολὺ ψηλά, πάντως, ἔπεφτε ἓνας καταρράκτης νεροῦ, μὲ θόρυβο που ξεκούφαινε. Ο Ράντου κατάλοβε πῶς βρισκόταν ἐκεῖ ὅπου τελείωνε τὸ πέσιμο τῶν νερῶν τοῦ γαλάζιου ποταμοῦ. Ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ἔπεφτε, τὸ νερὸ σχηματίζει μιὰ λίμνη. Κι' από τὴν λίμνη ξεκινούσε ἓνα ἄλλο ποτομῶκι πού, ἀφοῦ διέσχιζε τὸ σπήλαιο, πήγαινε νὰ καθῇ κάτω από ἓνα μαύρο ἀνοιγμα στὴν ἀπέναντι πλευρά του. Πυρσοὶ καρφωμένοι στὰ τοιχώματα φώτιζαν κι' αὐτὴν τὴν σπηλιά πού θα βρισκόταν τουλάχιστον ἑκατὸ μέτρα κάτω από τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους.

Ο Ράντου, που εἶχε ἀφαιρεθῇ για μερικὲς στιγμὲς κυττάζοντας γύρω του, κατάλαβε ξαφνικὰ πῶς εἶχε μείνει μόνος. Οἱ φρουροὶ του εἶχαν φύγει, λογαριάζοντας ἀσφαλῶς πῶς δὲν μπορούσε μὲ κανένα τρόπο νὰ δραπετεύση από τὴν τρομερὴ ἐκείνη φυλακή.

Μένοντας μόνος του, ὁ Ράντου ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἀκολουθώντας τὸν ὑπόγειο ποτομὸ. Χρειάστηκε νὰ διονύση ἑκατὸ περίπου μέτρα για νὰ φτῶση στὸ σημείο, ὅπου τὸ πελώριο σπήλαιο τελείωνε. Καὶ στὸν βράχο που ἀποτελοῦσε τὸ τοίχο τοῦ σπηλαίου, ὁ γαλάζιος ποτομὸς ἐξαφανιζόταν εκπίνοντας σὲ ἓνα κυκλικὸ ἀνοιγμα για νὰ συναχθῇ τὴν φανταστικὴ του πορεία στὸ ὑπόδαφος.

Ξαφνικὰ, ὁ αἰχμάλωτος τινάχτηκε ξαφνιασμένος και κύττοξε γύρω του. Από κάποιο σημείο τοῦ σπηλαίου, ἐρχόταν ὁ κρότος σκαπάνης. Χωρὶς νὰ διστάση, προχώρησε πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ ἤχου και, προβάλλοντας από ἓνα βράχο, βρέθηκε πρόσωπο μ' ἓναν λευκὸ, χλωμὸ και πολὺ ὀδύνατο, που τὰ ρούχα του κρέμονταν από πάνω του κου-

ρέλια. 'Ο άλλος δὲν φάνηκε νὰ δοκίμασε ἰδιαίτερη ἔκπληξι ἀπὸ τὴν συνάντησι ἐκείνη. Ἀφίνοντας χόμω τὴν σκαπάνη του, πλησίασε τὸν νεοφερμένο.

—Λοχίας Γουός!, αὐτοσυστήθηκε. Πιλότος τῆς δάσεως τοῦ Κράαλ. Εἶμαι πραγματικὰ ἀπελπισμένοι πού κάνω τὴν γνωριμία σας μέσα σ' αὐτὴν τὴν τρύπα.

—Ράντοου... Τζόννυ Ράντοου, κατάφερε νὰ προσφέρῃ μὲ δυσκολία ὁ νεοφερμένος. Πίστεψέ με, φίλε, δὲν εἶσαι περισσότερο ἀπελπισμένος ἀπὸ μένα.

—Θὰ μοῦ διηγηθῇς ἀργότερα τὸ πῶς σ' ἔπιασαν οἱ Ναυμάκος. Πρὸς τὸ παρόν, πάρε κι' ἐσύ μιὰ σκαπάνη ἀπὸ ἐκείνη ἐκεῖ τῇ γωνιά. κι' ἔλα νὰ δουλέψης ἐδῶ δίπλα μου. Γιατί, ἀλλοιῶς, δὲν θὰ φάς τὸ φαγητὸ πού σου ἐνοιολεῖ. Ἴσως νὰ νομίζης πῶς δὲν μᾶς βλέπει κανένας, ἀλλὰ ἔχεις λόθος: Σὲ μιὰ κόγχη τοῦ βράχου, ψηλά, κοντὰ στὸ θόλο τοῦ σπηλαίου, θρίσκεται συνεχῶς ἓνας Ναυμάκος, πού δὲν μᾶς χάνει ἀπ' τὰ μάτια του οὔτε στιγμὴ. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σταματήσουμε παρὰ ὅταν θὰ σβύσουν οἱ πυρσοί, δίνοντας τὸ σύνθημα τῆς ἀναπαύσεως...

Ἔτσι, γιὰ πολλὰς ὥρες συνέχεια, οἱ δυὸ ἄνδρες ἐργάστηκαν σκάδοντας τὰ σπλάχνα τῆς σπηλιάς. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ, ὁ Γουός πού εἶχε ἀνολάθει νὰ κοσκινίξῃ τὸ χῶμα, εὑρίσκει ἓνα ἀκατέργαστο διαμάντι καὶ τὸ τοποθετοῦσε πλάι τους πάνω σ' ἓνα ράφι πού σχηματίζε ὁ βράχος.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, ἡ ὥρα πέρασε κοίτ τὸ φῶς τῶν πυρσῶν ἀδυνατίσε ξοφνικά: Οἱ περισσότεροί εἶχαν σβύσει.

Δυὸ Ναυμάκος ὥπλισμένοι ὡς τὰ δόντια ἐμφανίσθηκαν. Ὁ ἓνας πήρε τὰ διαμάντια, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἀκούμπησε πάνω στὸ πέτρινο ράφι δυὸ γαλέττες.

Ὅταν ἔφυγαν πάλι, ὁ Γουός στράφηκε στὸν σύντροφό του:

—Τώρα θὰ μείνουμε μόνοι γιὰ ὀκτετὴν ὥρα, εἶπε. Πάμε νὰ κάτσουμε στὴν ἀμμο κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλη κοιμνάδα. Εἶναι τὸ μόνο μέρος ὅπου μπορεῖ κανεὶς ν' ἀναπνεύσῃ λίγον ἀέρα κόπως πιὸ καθαρό. Καὶ μὲ πολὺ καλὴ θέλησι μπορεῖ νὰ διακρίνῃ, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ὀροφῆς, ἓνα κομματάκι φῶς τῆς ἡμέρας, μεγάλο σὰν ἓνα τάλλητρο.

Ὁ Ράντοου τὸν ἀκολουθῆσε ὡς τὴν ἄκρη τοῦ παλώριου σπηλαίου. Οἱ πυρσοὶ εἶχαν σβύσει τώρα, τὸ σκοτάδι ἦταν σχεδὸν ἀπόλυτο, καί, γιὰ νὰ μὴν χτυποῦν ἰπάνω στοὺς βράχους, προχωροῦσαν μὲ ἓνα χέρι ἀπλωμένο στὸν τοῖχο.

Ὅταν ὁ Γουός σταμάτησε ἐπὶ τέλους, ὁ Ράντοου κατὰλαβε πῶς πραγματικὰ ὁ ἀέρας πού ἀνέπνεε ἐκεῖ ἦταν λιγώτερο ἀποπνεκτικὸς ἀπὸ πρῖν.

—Σήκωσε τὸ κεφάλι σου, εἶπε ὁ Γουός.

Καί ὁ Ράντου διέκρινε τότε, σ' ἓνα ὕψος ἱλιγγιώδες, ἓνα εἶδος βοθυγόλοχου δίσκου μ' ἓνα μικροσκοπικὸ φωτεινὸ σημαδῶνι στὴ μέση.

—Ὁ νυχτερινὸς οὐρανόσ μ' ἓνα ἄστρο, τοῦ ἐξήγησε ὁ σύντροφός του. Καί νὰ σκεφθῇς πῶς μᾶς χωρίζουν περισσότερα ἀπὸ ἕκοπὸ μέτρα ἀπὸ ἐκείνην τὴν τρύπα.

—Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ δροπτετεύσῃ κανεὶς ὅπ' αὐτὸν τὸν δρόμο;

—Κανένας! Ἡ κοιμινάδα, ὅπως τὴν λέω, ἔχει διάμετρο μεγαλύτερη ἀπὸ τρία μέτρα καὶ τὰ τοιχώματά της εἶναι γλυστερά καὶ κοιτακόρυφα ὥς τὸ μισὸ ὕψος περίπου... Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, νομίζω πῶς θὰ μπορούσε νὰ σκοιρφαλώσῃ κανεὶς.

—Πῶς τὸ ξέρεις;

—Ἀπὸ ἓναν παλαβὸ πού κοιτέθηκε μιά μέρα στὸ σπήλαιο ἀπὸ τὴν κοιμινάδα, κι' ὕστερα ἔφυγε ἀπ' τὸν ἴδιον δρόμο. Μοῦ εἶπε φυσικά νὰ τὸν ἀκολουθήσω, ἀλλὰ δὲν εἶχα ἀρκετὲς δυνάμεις. Τρία χρόνια μέσα ἐδῶ, χωρὶς ἄλλη τροφὴ ἀπὸ ρύζι καὶ μανλάκι, μὲ ἔχουν ἀδυνατίσει φοδερὰ. Δὲν κατάφερα νὰ σκοιρφαλώσω περισσότερο ἀπὸ ἔξι - ἑπτὰ μέτρα στὸ σκοινὶ καὶ ξανάπεσα στὴν ἔμμη. Τοῦ φώναξα τότε νὰ φύγῃ μόνος καὶ τοῦ εὐχέθηκα κοιλὴ τύχη. Ἦταν πολὺ συμπαθητικὸ παιδί ὁ παλαβός. Εἶχε ἀνοικαλύψει τὸ ἀνοιγμα πῆς κοιμινάδας, παρακολουθώντας τοὺς Νεομάρους. Ἐφυγε τότε καὶ γύρισε στὸν πολυπρισμένο κόσμο γιὰ νὰ προμηθευτῇ τὸ σκοινὶ πού χρειάζετο γιὰ νὰ κοιτέθῃ ἐδῶ. Καί μιά νύχτα κατέβηκε. Εὐτυχῶς ἦταν τὴν ὥρα τῆς ἀνοπαύσεως καὶ οἱ σκοποὶ εἶχαν ἀπασυρθῇ.

Κουβεντιάσαμε πολλὴ ὥρα καὶ καταστρώσαμε ἓνα σχέδιο δράσεως. Τοῦ ἔδωσα ἓνα πελώριο διαμάντι πρὶν εἶλα ἀνοικαλύψει ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καὶ συμφωνήσαμε πῶς θὰ πηγαινε στὴν Προϊτώρια ὅπου μὲ τὴν βοήθεια τοῦ διαμαντιοῦ θὰ κοπόφερε νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον κανενὸς μεγάλου. Καὶ θὰ ἐρχόταν ὕστερα μὲ τίς ἐνάλογες δυνάμεις γιὰ νὰ κυριεύσῃ τὸ ὑπόγειο βασίλειο τῆς Βάουνα! Δυστυχῶς, δὲν τὸν ξαναεἶδα. Ποιὸς ξέρει τί ἔπαθε... Τὸν ἔλεγα Σλήφορντ!

Ο Ράντου περίμενε ἀπὸ ὥρα ν' ἀκούσῃ τὸ ὄνομα τοῦ φίλου του. Ἐπνίξε τὴν συγκίνησή του καὶ γύρισε

τὴν κουβέντα ἄλλου. Ὁ Γουὼς τοῦ διηγῆθηκε κατόπιν ὅτι ἦταν πιλότος στὸ σμήνος πού ἔκανε περιπολίες πάνω ἀπὸ τὴν ἀδομιανοφόρο περιοχή. Μιά μέρα, τὸ ἀεροπλάνο του ἔπεσε κοντὰ στὸν γολάζιο ποταμό. Καὶ καθὼς μὲ τὴν συντριβὴ τοῦ ἀεροπλάνου στὸ ἔδαφος ὁ ἴδιος τινάχτηκε ἀπ' τὴν θέσι του, βρέθηκε μέσα στὸ δυνατὸ ρεύμα πού τὸν παρέσυρε στὸ βάραθρο καὶ τὸν ἔρριξε στὸ δίκτυ τῶν Νομάκος. Στὴν ἀρχή, εἶχε ἄλλους δυὸ συντρόφους: Ἐναν γιγαντιόσωμο Νέγρο, κι' ἕναν ἄλλο τυχοδιώκτη πού εἶχε φθάσει ὡς ἐκεῖ ψάχνοντας γιὰ διαμαντῖα. Μιά νύχτα, ὁ Νέγρος τραλάθηκε καὶ προσεβλήθη ἀπὸ μανία. Ρίχτηκε τότε ἐναντίον τῶν δυὸ συντρόφων του μὲ φονικὲς διαθέσεις καὶ μόνο σκοτώνοντάς τον κοιτάφεραν νὰ γλυτώσουν. Ὅσο γιὰ τὸν ἄλλον, ἐκεῖνος ἀποφάσισε νὰ ριχτῇ μέσα στὸ ποτάμι καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ὑπόγειο κανάλι, ἐλπίζοντας νὰ φθάσῃ στὸ μέρος ὅπου τὰ νερά ξαναβγαίνουν στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς. Ὁ Γουὼς ὑπέθετε πῶς θὰ εἶχε συντριβὴ πάνω στοὺς βράχους. Γιατὶ ἐπὶ δύο ἡμέρες κατόπιν, ἀκουγε φεβερὲς κροισιγὲς ἀγωνίας νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα πού κατόπινε τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ.

Κατὰ τὴν γνώμη του, δὲν ὑπῆρχε πορὰ ἕνας μονόχα τρόπος γιὰ νὰ προσπαθῇ κανεὶς νὰ δραμετεῦσῃ μὲ κάποιες ἐλπίδες ἐπιτυχίας. Κι' αὐτὸς ἦταν τὸ σκαρφάλωμα ἀπὸ τὴν μεγάλη κομινάδα.

Ὁ Ράντος ἐμαθε' ἐπίσης ἀπὸ τὸν καινούργιο του φίλο τὸς λόγους πού τὸ ὑπέδοφος ἐκείνου τοῦ μέρους ἦταν τόσο πλούσιο σὲ διαμαντῖα. Ἐπὶ ἀμέτρητους αἰῶνες, τὸ γολάζιο ποτάμι παρέσυρε τὰ διαμαντοφόρα χώματα τῶν βουνῶν Νγκόμο καὶ συσσωρεύε τὴν πολυτίμη λείψη του μέσα στὶς σπηλιές. Καὶ οἱ Ναμάκος, ἦταν οἱ μόνοι πού ἤξεραν τὸ μυστικὸ αὐτὸ θησαυροφυλάκιο τῆς φύσεως.

Ὁ Γουὼς τέλος, μίλησε στὸν φίλο του γιὰ τὴν μυστηριώδη μούμια πού ἦταν φορτωμένη μὲ διαμαντῖα καὶ κοβόταν στὸν πιὸ μοκάβριο θρόνο ὅπου εἶχε ποτὲ καθῆσαι βασιλιάς ζωντανὸς ἢ πεθωμένος. Κατὰ τὴν γνώμη του, ἐπρόκειτο γιὰ τὴν κόρη ἑνὸς ζεύγους ἐξεραυνητῶν πού εἶχαν περὶ πλανηθῇ σ' αὐτὴ τὴν περιοχή κοπὰ τίς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος. Μιά ἀποστολὴ πού εἶχε στολῇ γιὰ νὰ τοὺς βρῇ εἶχε ἀποκαλύψει στὸ βουνὸ Νγκόμο τὸν ἐξεραυνητῇ, τὴν γυναῖκα του καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας τους, ὅλους σκοτωμένους. Δὲν εἶχε ὅμως βρῇ οὔτε ἵχνη τῆς κόρης πού ἦταν τότε δεκαοκτὼ χρονῶν.

Μερικὰ χρόνια ἀργότερα ὥστόσο, γύρω ἀπὸ τὴν ἔρημο εἶχε ἀπλωθῇ ἡ φήμη μιᾶς λευκῆς καὶ πολὺ ὠροῖας γυναίκας

πού βασίλευε πάνω στην πιο μυστηριώδη φυλή Κάφρων. Ἡ βασίλισσα αὐτὴ εἶχε δείξει τόσο ἐνθαρμικὲς διαθέσεις σὲ ὅσους εἶχαν πέσει στὰ γόδια τῶν ὑπηκόων της, πού οἱ τυχοδιώκτες τῆς ἐπικρατείας εἶχαν συσπειρωθῇ κοί ἐξεστράτευσαν ἐναντίον της μὲ τὴν ἐπιφύλαξι νὰ ξεκαθαρίσουν ὅλους τοὺς Νοιμόκος. Στὴν ἀρχὴ οἱ λευκοὶ εἶχαν πολλὰς ἐπιτυχίες. Οἱ Νοιμόκος θερίζονταν σὰν στάχυα ἀπὸ τὰ τουφέκια τους. Ἐσφαλικά ὅμως οἱ ἐπιχειρήσεις εἶχαν στοιματῆσαι ἐλλείψει... ἀντιπάλων. Μιὰ μέρα, προγυμνικά, οἱ Νοιμόκος ἐξαφανίστηκαν ἐντελῶς, χωρὶς ν' ἀφήσουν κανένα ἴχνος. Καὶ ὁ Γουὼς ὑπέθεσε πὺς εἶναι ἀπεσυρθεῖ μαζὶ μὲ τὴν βασίλισσά τους στὸ βόθος αὐτῶν τῶν σπηλαίων. Μετὰ τὸν θάνατο τῆς Βάρυνα, εἶχαν βολομαύσει τὸ σῶμα της. Αὐτὴ ἦταν κατὰ τὴν γνώμη του ἡ ἱστορία τῆς λευκῆς βασίλισσας.

Ὁ Ράντου μὲ τὴν στροφά του, τοῦ διηγήθηκε τὶς δικές του περιπέτειες καί, ἰδιαίτερα, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο εἶχε μάθει τὸ μυστικὸ τοῦ Σλήφροντ. Καὶ οἱ ἀμοιβαίως ἐκμυστηρεύσεις τελείωσαν ὅταν ξανάναψαν οἱ πυρσοὶ δίνοντας τὸ σύνθημα τῆς ἐξαντλητικῆς ἐργασίας...

... Ἦταν ἡ δευτέρα φορὰ πού ὁ Γουὼς καὶ ὁ Ράντου ἐρίσκονταν καθισμένοι στὴν μαλακὴ ἄμμο κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλη κορινιάδα. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς «ἡμέρας» ὁ Ράντου εἶχε ἐργασθῇ σπάζοντας πέτρες κοντὰ τὸ στόμιο τῆς ὑπόγειας κοίτης πού κατόπιν τὸ γαλάζιο ποτόμι.

— Ἡ δουλειά μας εἶναι ὄχι μονάχα δύσκολη, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνη, εἶπε ὁ Γουὼς. Πολλὰς φορές, ξεκολλοῦν ὁλόκληροι βράχοι καὶ κινδυνεύουμε νὰ μᾶς λυώσουν.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ κάνει νὰ ἐλπίζω, εἶπε ὁ Ράντου μὲ μυστηριώδη τόνο στὴν φωνή του. Στὸ δικό μου τὸ μέρος βρῆκα σκάδοντας ἓνα στρώμα ἀργίλλου ποτὺ καὶ συμπαγές. Εἶναι σπουδαία εὐκαιρία! Δὲν μοῦ λές, Γουὼς, σὲ πόσο ὑπολογίζεις τὴν συνολικὴ ἐπιφάνεια τῶν σπηλαίων;

— Γιὰ τὸ σύνολο, δὲν ξέρω. Ἀλλὰ τὸ δικό μας ἐδῶ, ἔχει μῆκος πενήντα περίπου μέτρων καὶ πλάτος εἴκοσι. Δηλαδή χίλια περίπου τετραγωνικά μέτρα.

— Ἔτσι νομίζω κι' ἐγώ. Ὁ θόλος ἔχει κατὰ μέτρον ὅρον ὕψος εἴκοσι μέτρα, πρῶγμα πού μᾶς δίνει χωρητικότητα εἴκοσι περίπου χιλιάδες κυβικά. Ὁ γαλάζιος ποταμὸς δίνει δύο περίπου κυβικά τὸ δευτερόλεπτο. Ἄν λοιπὸν λάβουμε ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ λάθη τοῦ ὑπολογισμοῦ μας, πρέπει νὰ φθάσουμε στὴν μέση τῆς μεγάλης καμινιάδας, σὲ τέσσερις-πέντε ὥρες... Δουλεῖα λοιπόν!

— Θὰ εἶχες τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐξηγήσης καὶ μένα τὸ μυστηριώδες σχέδιό σου;

—“Ελα μαζί μου και θα καταλάβεις. Πάρε και την σκαπάνη σου.

Κρατημένοι χέοι με νερί, οί δυο σύντομοι προχώρησαν και έφθασαν ως το σημείο όπου ο ποταμός χανόταν στο άνοιγμα της σήραγγος.

—Σήμερα, εξήγησε ο Ράντου, ή συγκομιδή μου από πολύτιμες πέτρες ήταν πολύ μικρή. Κατάφερα όμως να κόψω έναν ογκόλιθο που έχει σχήμα και διαστάσεις όμοιες σχεδόν με το άνοιγμα της σήραγγος. Είναι ο δρόμος που άγγιζουμε. Σπρώξε λοιπόν κι' εσύ, να τον φέρωμε ως την άκρη της όχθης.

“Υστερ’ από μερικά λεπτά μεγάλης προσπάθειας, ο δρόχος ήταν έτοιμος να πέση μέσα στο ποτάμι.

—Τώρα, είπε ο Ράντου, θα σε πάω στο μέρος που άνεκάλυψα το στρώμα του πηλού. Πρέπει να μου δοίλης όσο μπορείς περισσότερο. Θα τον χρησιμοποιήσω για να φράξω τις χαρσιμάδες.

—Θέλεις να πλημμυρίσης το ύπόγειο!

—Άκριδώς! “Αν οί προβλέψεις μου είναι σωστές, το νερό θα φθάση στον θόλο σε τέσσερις ώρες. “Υστερα, θα ανέδη πολύ γρήγορα μέσα στην μεγάλη καμινάδα. Δεν θα έχουμε, παρά να το αφήσουμε να μάς ανεβάση ως την μέση του ύψους της. Από κεί και πέρα θα σκορφαλώσουμε.

—Είσαι φοβερός!

Ρίχθηκαν στην δουλειά με αληθινή μανία. Μισήν ώρα αργότερα, ο δρόχος που είχε κόψει ο Ράντου κυλούσε μέσα στο ποτάμι και, σπρωγμένος από το ρεύμα και από τους δύο άνδρες, ήρθε και έκλεισε έντελώς σχεδόν το άνοιγμα της σήραγγος. Το νερό άρχισε άμέσως να ανεβοείνη. “Ο Ράντου χωρίς δισταγμό μπήκε στο ποτάμι. Το νερό του έφθάνε ως την μέση. “Ο Γουός του έδινε όγκαιες πληλούς και ο Ράντου έκλεινε όλα τα ανοίγματα με προσοχή. Σε λίγο το νερό τον σκέπασε. Αλλά εκείνος δεν στοιμάτησε το τιτάνειο έργο του. “Επί τέλους βγήκε λαχανιασμένος. Το νερό ανέβαινε πολύ πιο γρήγορα απ’ ό,τι είχαν υπολογίσει.

—Γουός! Πήγαινε να με περιμένης στην καμινάδα. Πρέπει να κάνω κάτι ακόμα.

—Κοιταλαβαίνω! Πήγαινε. Και κύτταξε να δουλέψης και για τους δυό μας.

—Μείνε ήσυχος. Δεν θα σε ξεχάσω.

“Ο Ράντου, ώπλισμένος με την σκαπάνη του πήγε και τοποθετήθηκε στην είσοδο της στοάς που ώδηγούσε στον θάλαμο της βασίλισσας. Το νερό πλημμύριζε κιόλας τον

διάδρομο. Ξαφνικά, ο Ράντου ακούσε τὸν θόρυβο βιαιοδικῶν βημάτων, ἐνῶ τὸ σκοτάδι διαλύθηκε ἀπὸ τὸ φῶς τῶν πυρσῶν. Κόλλησε στὸν βράχο.

Ενας Νομάκος ἐμφανίσθηκε, φώναξε κάτι στοὺς συντρόφους του κι' ὕστερα, μὲ τὸ νερὸ ὡς τὰ γόνατα, κατευθύνθηκε πρὸς τὸν θάλαμο. Ἡ σκαπάνη τοῦ Ράντου σηκώθηκε καὶ ξανόπεσε. Κι' ὁ Νομάκος, μὲ σπασμένο κρανίον βυθίστηκε μέσα στὸ νερὸ. Ἐνῶς δεύτερος πού ἐρχόταν πίσω του, ἀκολούθησε τὴν τύχη του.

Καὶ τότε, ὁ Ράντου εἶδε νὰ ἐμφανίζονται οἱ ἱερεῖς τῆς Βάουνα, τριγυρισμένοι ἀπὸ κοιμητὰ δωδεκοθιὰ πολεμιστὰς. Μολονότι οἱ πρῶτοι ἦταν κάπως ἥρεμοι, οἱ ἄλλοι, ἀντίθετα, ἔδειχναν σημεῖα μεγάλου φόβου.

Ὁ Ράντου ἄρπαξε τὴν λόγχη τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τὰ προηγούμενα θύματά του καὶ τὴν τίναξε μέσα στὴν μάζα. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἱερέων ἔπεσε, μὲ τὸ στήθος τρυπημένο πέρα γιὰ πέρα. Αὐτὸ ἦταν τὸ σημεῖο τοῦ πανικοῦ. Οἱ πολυμισταὶ τὸ ἔβωλαν στὰ πόδια μπροστὰ στὴν πλημμυρὰ πού ἀνέβαινε καὶ στὰ μυστηριώδη χτυπήματα πού τοὺς ἀπεδεκάτιζαν. Δυὸ μονάχα ἱερεῖς, οἱ πιὸ φανατικοὶ ἀσφαλῶς, προχώρησαν καὶ στάθηκαν μπροστὰ στὶς πόρτες τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου. Ἀλλὰ ὁ Ράντου ὤρμησε. Ἡ φοβερὴ του σκαπάνη ἀνεβόκα τέθηκε ἀκόμα δυὸ φορές. Καὶ οἱ ἱερεῖς - μάγοι κυλίστηκαν στὰ νερά. Μὲ δυὸ ἀκόμα μεγάλα βήματα, ὁ Ράντου βρέθηκε τώρα μπροστὰ στὴν μούμια πού φωτιζόταν ἀπὸ τοὺς πυρσούς. Μιὰ κακοδιαθεσία τὸν κατέλαβε κι' ἀποφάσισε νὰ τελειώῃ ὅσο πιὸ γρήγορα μπορούσε. Μ' ἓνα ἀπτόμο τιναγμὰ, ἀπέσπασε τὴν ζώνη τῆς μούμιας, τὴν φορτωμένη πε-

λώρα διαμάχτισ· και την έζωσε στην μέση του. Έτοιμαζόταν να κάνει το ίδιο και για το περυνδέραιο όταν, ο θρόνος ό φτιογμένος από τα ανθρώπινα κρανία, προστυμένος από το νερό κατέρρευσε και η Βάσινα βυθίστηκε στην πλημμύρα, ενώ τα κρανία άρχισαν να πλέουν γύρω στον Ράντου κυττάζοντάς τον με τα άδεια τους μότια. Χωρίς να καθυστερήσει περισσότερο ό Τζόννυ, ξεκόλλησε έναν πυρσό από τον τοίχο και βγήκε από τον θόλο.

Το νερό είχε τώρα άνεξει ως το στήθος του. Και χρειάσθηκε να κλυμπήσει τα τελευταία είκοσι μέτρα για να φθάσει στο μεγάλο σπήλαιο, κάτω από την κορυφή όπου τον περίμενε ό Γουός παρακολουθώντας το άνέβασμα του νερού που γινόταν, καθώς το σπήλαιο στένευε προς τα επάνω, διογκώσ πίο γοργά.

Δυό ώρες όργότερα, το νερό έφθανε στην όραση της σπηλιάς και έγλειψε το κάτω μέρος της καμινάδας. Ό Ράντου κι ό Γουός που κλυμπούσαν από μισή ώρα ήδη, άφείδκαν να παρσυρθούν μέσα στην κατακόρυφη στεά.

Το νερό άνέβαινε τώρα πολύ γρήγορα. Οι σπηλιές είχαν γεμίσει και μόνο ή καμινάδα έμενε. Ό δίσκος του ουρανού, όλοένα μεγάλωνε.

Έξοφνα, ή καμινάδα πλόιυνε. Ό Ράντου που ύποστήριζε τώρα τον σύντροφό του για να τον συγκρατήσει στην επιφάνεια, έπιασε κάτι σαν σκαλοπάτι. Ό βράχος ύποχωρούσε και σχημάτιζε ένα πλατύσκαλο. Είχαν φθάσει στην μέση του ύψους της καμινάδας. Ήταν καιρός, γιατί έδω και λίγη ώρα το νερό είχε πάψει ν' άνεβαίνει τόσο γρήγορα και στο τέλος το άνέβασμά του σταμάτησε.

—Το ποτάμι βρήκε φαίνεται κόποιον άλλη διέξοδο,, συνεχέρισε ό Ράντου, αλλά έμεις σιθίζουμε. Το σκαφάλωμα είναι παγινιδάκι τώρα. Μια τελευταία προσπάθεια, Γουός, κι' είμαστε έλεύθεροι.

Όταν έφθασαν στην επιφάνεια του έδάφους, ή αύγη φώτιζε κιόλας τον όρίζοντα κι' ό Ράντου, έξηντημένος πιά, χρειάστηκε να καταβάλει υπεράνθρωπες προσπάθειες για να τραθήει και τον σύντρόφό του στα τελευταία μέτρα.

Ξαπλώθηκαν κι' οι δυό στον βράχο για να πάρουν άναπνοή. Ύστερα από κοιμιάν ώρα, ό Ράντου άφίνοντας τον Γουός να ξεκουραστή έντελώς, έφυγε προς την κορυφή της όόρειως έλπίζοντας να βρει εκεί τον σόκκο του με τα τρόφιμα.

Δέν βρήκε ώστόσο, παρά τα λείψανα της σκηνής του κι' άνάμεσά τους μερικές κονσέρβες που είχαν περιφρονηθή

από τους ληστές. Πριν φύγουν, ο Μόνκυ κι' ο σύντροφός του είχαν βουτήξει κάθε τι που μπορούσε να έχει κάποια αξία. Ξεφώνικά, ένα χλιμίντρισμα τόν έκανε να τινχτεί.

Πίσω από μια συστάδα ψηλών θάμνων, πρόβλεπε το αλογό του. Άφ'ού ξέφυγε από τόν Μόνκυ, τó πιστό ζώο είχε κατοφύγει στο βουνό, αλλά ή δίψα κι' ή πείνα τó είχαν αναγκάσει να ξανακοτεβή στο ποτάμι.

Τό ίδιο βράδυ, ό Γουός πάνω στην σέλα τού αλόγου κι' ό Ράντου περιπατώντας δίπλα του, πήραν τó μονοπότι που βά τους έδραζε στην έρημο.

Τό αεροπλάνο τής περιπόλου, τούς ανέκόλυψε στά μισά του δρόμου πρòς τήν όοσι Γκαμάση. Διέγραψε έναν κύκλο πάνω τους κι' ύστερα έφυγε πρòς νότον για να ειδοποιήση τήν τηλεόεστη περιπόλο.

Οί άνδρες τής περιπόλου, τούς συνήντησαν κατὰ τó σούρουπο. Καί ήταν καιρός, έπειδή έδω και είκοσιτέσσερις ώρες οί προμήθειές τους είχαν εξαντληθί και ή δίψα κοτέκαιγε ανθρώπους και ζώο.

Η περιπόλος νόμισε πώς είχε συλλόβει κλέφτες διακιματιών. Άντι γι' αυτούς έως, βρήκε τόν Γουός, πλάτο τής άστυνομίας, που είχε εξαφανιστή έδω και τρία χρόνια.

Ο Ράντου δέχθηκε θερμά συγχρητήρια. Διηγέθηκε τήν περιπέτειά του αλλά φρόντισε να μην αναφέρει τήν ύπαρξή και τήν άρπαγή τής ζώνης με τὰ διακιματία που είχε κρύψει κόπω από τή ζωκέτα του. Τό ίδιο άλλωστε έκανε κι' ό Γουός.

Τό πρωί τó αεροπλάνο ξαναεμφανίσθηκε για να έλθη σέ ραδιοτηλεφωνική επικοινωνία με τόν επικεφαλής τής περιπόλου.

Ειδοποίησε πώς είχε έπισημάνει δύο ανθρώπους σέ όποστόσι τριάντα μιλίων Νοτίως τής όάσεως. Ο διοικητής, έστειλε άμέσως ένα απόποσσμα δέκα άνδρών να τούς καταδιώξη και τούς ώρισε τó σημείο όπου θα τούς ξαναισυναντρεύσαν.

Συναντήθηκαν πραγματικά, τρεις ήμέρες αργότερα στην μέση τής έρημου. Λίγα μέτρα πιο μακριά από τήν κατασκήνωσί τους, δύο πτώματα ήταν σκεπασμένα μ' ένα κοριόδοπανο. Ο Ράντου, άνοιχέωσε τήν έκρη του και είδε τόν Μόνκυ και τόν σύντροφό του. Είχαν ανοίξει πρώτοι πύρ ένοντίον τής περιπόλου, και είχαν άσπρη να παραδοθούν. Μίαν έβδομάδα αργότερα ή περιπόλος κι' ό Γουός άποχωρίσθηκαν τόν Ράντου. Ο γέως αιχμάλωτος τών Ναμάκος, θα ξαναγύριζε στην βάσι του και στην ύπρεσία του.

— Καλή τύχη, Ράντου! Κύτταξε να χρησιμοποιήσης

καὶ τὴν περιουσίᾳ σου. Εἶσαι τώρα ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὶς πλοῦσιους ἀνθρώπους τῆς Ἀφρικῆς!

— Ἐννοία σου, καὶ δὲν θὰ χρειασθῇ νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν περίπολο γιὰ τὴν παρουσίᾳ μου στὴν ἀπηγορευμένη ζώνη τοῦ εἶπε ὁ Ράντοου γελῶντας.

Ὑστερα, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι γιὰ τελευταία φορά. Καὶ σφίγγοντάς το, ἔφησε στὴν παλάμη του ἔξω ἀπὸ τὰ πρὶς ὥραϊα διαμάντια τῆς βασίλισσας Βάουνα.

— Γιὰ νὰ θυμάσαι τὴν γοητευτικὴ Βάουνα, φώναξε εὐ-
θυμα πηδῶντας στὴν σέλλα τοῦ ἀλόγου του.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΙΣΕΔΟΘΗΣΑΝ

(καὶ πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22 (ὑπόγειο))

1) Τὸ Νησιὶ τῶν Σκελετῶν.	5) Μαῦρα Μαργαριτάρ.α.
2) Τὸ Μυστικὸ τῶν "Ανδρῶν.	6) Οἱ Δυὸ Σφαῖρες.
3) Κουρσάροι τῶν "Αστρῶν.	7) Οἱ Γορίλλανθρωποι.
4) Ἡρωϊκὸς Καβαλλάρης.	8) Στὴ Χώρα τῶν Θεσαυρῶν.

Ἀνακοίνωσις

Οἱ ἀναγνῶσται μας μποροῦν νὰ ἀγοράσουν ὅλα τὰ προηγουμένα τεύχη στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 22 (ὑπόγειον) Ἀθῆναι, καὶ στὰ κάτωθι καταστήματα:

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Κατάστημα Ἀθαν. Τουφεξῆ, ὁδὸς Βενιζέλου καὶ Εὐριπίδου (γωνία), ἐναντι τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς. Τηλέφ. 42-966.

ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑ: Βιβλιοπωλεῖον Χαραλ. Δημητριάδου, ὁδὸς Ἁγίου Παντελεήμονος 30.

ΝΙΚΑΙΑ: Βιβλιοπωλεῖον Παναγ. Χρηστάρα, πλατεῖα Ἁγίου Νικολάου.

ΠΛΑΚΑ: Καπνοπωλεῖον Ἰωάν. Δημητριάδου, ὁδὸς Ἀδριανοῦ καὶ Θέσπιδος γωνία.

ΔΑΦΝΗ: Μιχαὴλ Ραυτοπούλος. Βουλιαγμένης 160, Ἀθῆναι.

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ: Βιβλιοπωλεῖον Ἀγγέλου Λαρόζα ὁδὸς Σωκράτους καὶ Ἀγγίλης (γωνία) Τηλ. 91-955.

ΠΑΓΚΡΑΤΙ: Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων ἀδελφ. Χασομένη, ὁδὸς Χρυσανθίδου 12.

ΑΓΙΟΙ ΑΝΑΡΓΥΡΟΙ (Ἀττικῆς): Βιβλιοπωλεῖον Θεοφ. Αὐγερινοῦ, ὁδὸς Ἁγίων Ἀναργύρων 8.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ: Μαρινόπουλος Εὐάγγελος, Π. Ράλλη 182, Τηλ. 493-090.

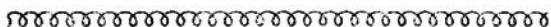
ΠΑΣΑΛΙΜΑΝΙ: (Προφ. Ἠλίας Πειραιῶς) Κατάστημα Μαρίας Νταλάσα, ὁδὸς Βασ. Σοφίας 101.

ΣΑΦΡΑΜΠΟΛΙΣ: Βιβλιοχαρτοπωλεῖον Δημ. Χανοῦ, ὁδὸς Σινώπης 45.

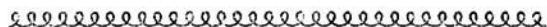
ΜΟΣΧΑΤΟΝ: Κατάστημα Γεωργ. Γενίτσαρη, ὁδὸς Χρυσοστόμου Σμύρνης 22.

Τὸ Βιβλίον τοῦ «Διαμαντιοῦ» πρὸς κυκλοφορεῖ
τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὰ τὸν τίτλον:

ΤΟ ΠΛΟΙΟ - ΠΑΓΙΔΑ

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πρὸ συγκλονιστικὰ μυθιστο-
ρήματα κατασκοπείας, πρὸς ἔχετε διαβάσει ποτέ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΚΔΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ο. Ε. Γραφεῖα:
Λέκκα 22, Ἀθήναι.—Δημοσιογραφικὸς Διευθυντής: Στέλιος Ἀ-
νεμοδουράς — Οἰκονομικὸς Διευθυντής: Γεώργιος Γεωργιάδης.

«ΔΙΑΜΑΝΤΙ» ΒΙΒΛΙΟΝ 8

ΔΙΑΜΑΝΤΙ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Ἀριστουργηματικὰ μικρὰ
μυθιστορήματα γύρω ἀπὸ

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ
ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΙΚΕΣ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ
ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ
ΚΑΤΑΣΚΟΠΙΚΕΣ
ΝΑΥΤΙΚΕΣ

ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΕΣ

Τιμὴ δρχ. 2

ΓΕΝ. ΕΚΔΟΤΙΚΑΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Ο.Ε.
ΛΕΚΚΑ 22—ΑΘΗΝΑΙ